

วารสารครูพิบูล

Journal of Faculty of Education Pibulsongkram Rajabhat University

ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2557

ISSN 2351 - 0943

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

วารสารครูพิบูล

Journal of Faculty of Education Pibulsongkram Rajabhat University

เจ้าของ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บรรณาธิการที่ปรึกษา

คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุ เจริญวงศ์ระยับ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

รองบรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิคม นาคอ้าย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

กองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ศาสตราจารย์ ดร.บุญเรียง ขจรศิลป์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รองศาสตราจารย์ ดร.ดุชนิ โยเหลา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนาศรี แสงวงศ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณะ บรรจง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุภาณี ปณัษฐา

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดิเรก ชีระภูธร

มหาวิทยาลัยนเรศวร

อาจารย์ ดร.สุพัชร์ ช่างพินิจ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อาจารย์ ดร.ปิยลักษณ์ พงษ์ชนะวัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อาจารย์ ดร.ณิรดา เวชญาลักษณ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อาจารย์ ดร.ปิยนันท์ วรวิทย์รัตนกุล

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

กำหนดการเผยแพร่

ปีละ 2 ฉบับ มกราคม ถึง มิถุนายน และ กรกฎาคม ถึง ธันวาคม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 2

กรกฎาคม ถึง ธันวาคม 2557

จำนวน

250 เล่ม

การเผยแพร่

มอบให้หอสมุด สถาบันการศึกษาและหน่วยงานของรัฐ

ติดต่อ

กองบรรณาธิการวารสารครูพิบูล คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
(ส่วนวังจันทน์) ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000

โทรศัพท์ 088-7843587

โทรสาร 055-230597

Email: psrueduj@gmail.com

พิมพ์ที่

บริษัท ไฟกัส พรินติ้ง จำกัด

110/212 ถนนพระองค์ดำ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000

โทร. 055-225037

วารสารครุฑพิบูล ฉบับที่สองนี้ ตีพิมพ์ล่าช้ากว่าที่กำหนดไว้เล็กน้อย เนื่องจากวารสารยังเป็นวารสารใหม่ ทำให้ผู้ส่งบทความยังได้รับข่าวสารเกี่ยวกับยังน้อยอยู่ อย่างไรก็ตามขณะนี้ทางวารสารได้เพิ่มช่องทางในการเผยแพร่วารสารเพิ่มอีกหนึ่งช่องทางคือ การตีพิมพ์ออนไลน์ผ่านระบบ Thai-Jo ที่ www.tci-thaijo.org/index.php/edupsru/index/

วารสารฉบับนี้มีบทความตีพิมพ์จำนวน 5 บทความ เป็นบทความวิจัยจำนวน 4 บทความ และบทความวิชาการจำนวน 1 บทความ สำหรับบทความวิจัยนั้นมีความหลากหลายทางด้านประเภทของการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยงานวิจัยในชั้นเรียนทางการใช้ภาษาอังกฤษ การวิจัยเอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์ งานวิจัยชั้นเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี การวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ และการวิจัยเพื่ออธิบายสาเหตุในการเข้าศึกษาหลักสูตรครู สำหรับบทความวิชาการเป็นงานเกี่ยวกับแนวทางการสร้างภาพลักษณ์การสร้างความรู้ได้เปรียบในการแข่งขันของมหาวิทยาลัยเอกชนของไทย

ทางกองบรรณาธิการมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับการตอบรับในการตีพิมพ์ผลงานของนักวิชาการทางการศึกษาจากหลากหลายสถาบัน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความไว้วางใจจากนักวิชาการจากสถาบันต่างๆ ในการตีพิมพ์ผลงานทางวิชาการต่อไป

อนุ เจริญวงศ์ระยับ

บรรณาธิการวารสารครุฑพิบูล

กุมภาพันธ์ 2558

บทความวิจัย

A Comparison of Low and High Proficiency Secondary School Students' Syntactic Development: How Cognition Affects the Learning of a Foreign Language การเปรียบเทียบการพัฒนาโครงสร้างประโยคของนักเรียนมัธยมศึกษากลุ่มอ่อนและเก่งและ การศึกษาอิทธิพลของพุทธิปัญญาในการเรียนภาษาต่างประเทศ สมศักดิ์ แก้วนุช	65
การวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา The Analysis of Classroom Action Researches of Early Childhood Education Majoring Students of Suan Sunandha Rajabhat University สุธากร วสุโกศล	85
การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์สำหรับวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ The Training Course Development to Increase the Intention to Use E-Marketing for SMEs in the Three Southern Border Provinces of Thailand กนกวรรณ กาญจนธานี ญัฐธิดา สุวรรณโณ อนุ เจริญวงศ์ระยับ	96
ปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ The Influencing of Factors Towards the Admission to Bachelor of Education Program at Thaksin University ขวัญธิดา มณีรัตน์ เสาวรส ยิ่งวรรณะ กฤธยากาญจน์ โตพิทักษ์	111

บทความวิชาการ

การสร้างภาพลักษณ์ โดยการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย Image Creation through Competitive Advantage Building of Private Universities in Thailand อริสรา บุญรัตน์	123

การเปรียบเทียบการพัฒนาโครงสร้างประโยคของนักเรียนมัธยมศึกษากลุ่มอ่อนและเก่งและ การศึกษาอิทธิพลของพุทธิปัญญาในการเรียนภาษาต่างประเทศ

สมศักดิ์ แก้วนุช¹

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

รับต้นฉบับ: 22 สิงหาคม 2557   รับตีพิมพ์: 20 ตุลาคม 2557

บทความวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบการพัฒนาโครงสร้างภาษาระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มที่มีความสามารถสูงและกลุ่มที่มีความสามารถต่ำ 2) สำนวณลักษณะโครงสร้างภาษาที่ง่ายและยากสำหรับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม 3) ศึกษาผลของทักษะเชิงพุทธิปัญญาที่มีผลต่อการพัฒนาโครงสร้างภาษาของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม และ 4) ศึกษาลักษณะที่ยากทางโครงสร้างสำหรับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยสอนการเขียนภาษาอังกฤษให้กับทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถสูงและกลุ่มที่มีความสามารถต่ำ รวม 80 คนในสองภาคเรียนของปีการศึกษา 2556 ที่โรงเรียนนครนายกโดยเน้นโครงสร้างประโยคและรวบรวมงานเขียนแบบไม่นำทาง 100 ชิ้นงานจากแต่ละกลุ่มโดยใช้แบบฟอร์ม 3 แบบ นอกจากนี้ยังสัมภาษณ์นักเรียน 10 คนจากแต่ละกลุ่ม ผลวิจัยพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มพัฒนาโครงสร้างภาษาลำบากในด้านโครงสร้างประโยค ทั้งสองกลุ่มผลิตวลีประเภทสองส่วนได้ดี แต่กลุ่มที่มีความสามารถต่ำผลิตวลียาวได้น้อยมากและเกือบจะไม่สามารถเรียงวลีใหญ่จากวลีย่อยต่างหน้ากันได้เลย กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถสูงผลิตข้อผิดพลาดมากกว่าในขณะที่กลุ่มที่มีความสามารถต่ำผลิตเนื้อหาสำหรับการวิเคราะห์น้อยและผลิตลักษณะภาษาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษมาก ลักษณะโครงสร้างประโยคที่ทำให้ทั้งสองกลุ่มผลิตข้อผิดพลาดจะเกี่ยวข้องกับการละคำ (omission) ลักษณะที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ (non-English) กาล (tense) การเพิ่มคำ (addition) ความสัมพันธ์ประธานและกริยา (subject-verb agreement) ประโยคไม่สมบูรณ์ (fragment) และ การเรียงคำผิด (misordering) ซึ่งทั้งหมดแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 ทักษะเชิงพุทธิปัญญามีผลต่อการผลิตโครงสร้างประโยคและวลีที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง จากจำนวนประโยคและวลีที่ทั้งสองกลุ่มผลิตได้อย่างถูกต้องทั้งหมด กลุ่มที่มีความสามารถต่ำผลิตประโยคและวลีที่ถูกต้องได้ 28% และ 26% ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มที่มีความสามารถสูงผลิตประโยคและวลีที่ถูกต้องได้ 72% และ 74% ตามลำดับ ในขณะที่ทั้งสองกลุ่มผลิตข้อผิดพลาดได้เกือบเท่าๆกัน กล่าวคือ กลุ่มความสามารถต่ำผลิต 54% กลุ่มความสามารถสูงผลิต 46% กลุ่มความสามารถต่ำผลิตข้อผิดพลาดที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ (non-English) มากถึง 37% จากข้อผิดพลาดทั้งหมดจากทั้งสองกลุ่ม โครงสร้างประโยคที่ยากคือโครงสร้างที่แตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะโครงสร้างที่มีส่วนขยายกรรม (object complement) หรือมีกรรมรอง (indirect object) หรือโครงสร้างภาษาที่มีกฎพิเศษที่ไม่ปรากฏในภาษาไทย

คำสำคัญ: การพัฒนาโครงสร้างภาษา, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา, ทักษะเชิงพุทธิปัญญา, ลักษณะโครงสร้างภาษา

¹ การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึงอาจารย์ ดร.สมศักดิ์ แก้วนุช สาขาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม E-mail: noneandnone@live.com

A Comparison of Low and High Proficiency Secondary School Students' Syntactic Development: How Cognition Affects the Learning of a Foreign Language

Somsak Kaewnuch¹

Pibulsongkram Rajabhat University

Received: 22 August 2014   Accepted: 20 October 2014

Research Article

This study aimed to 1) compare the syntactic development between high and low proficiency secondary school students, 2) explore the easy and difficult syntactic features for them, 3) examine the effect of cognition on their syntactic development, and 4) investigate features structurally difficult for them. For two semesters at Ongkharak School, Nakhonnayok, in the academic year 2013, the researcher taught English writing to two groups of eighty students, dubbed “low proficiency” and “low proficiency,” focusing the basic sentence patterns. The researcher collected 100 unguided writings from each group to analyze, using three forms and also interviewed ten students from each group. Both groups developed their syntactic ability similarly in terms of sentence patterns. Both groups were good at using two-part phrases, but the low proficiency group produced long phrases in relatively small numbers, and they were almost unable to arrange phrases of different functions into larger ones. The high proficiency group produced more errors and more kinds of error while the low proficiency group produced much less text, most of which was non-English. The syntactic features that caused both groups to produce errors were involved omission, non-English, tense, addition, subject-verb agreement, fragment, and misordering, all of which signified the differences between L1 and L2. Cognition plays a role in producing recognizable sentence and phrase patterns. Out of the total numbers of the correctly structured sentences and phrases identified, the low proficiency group produced 28% and 26% of them respectively, while the high proficiency group produced 72% and 74% respectively. While both groups produced almost numbers or errors, 54% for the low proficiency group and 46% for the high proficiency group, the former produced up to 37% of all errors in both groups that was recognized as non-English. The structurally difficult features for both groups were the structures Thai does not share with English, especially ones with an object complement or an indirect object and ones with a grammatical rule that does not exist in Thai.

Keywords: syntactic development, secondary school students, cognition, syntactic features

---

¹ Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Dr.Somsak Kaewnuch,
Department of English Education, Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University, Email: noneandnone@live.com

Background

The study of EFL (English as a foreign language) students' English syntactic development can be done at any phase of learning and with any group of learners. But as it is said that children learn language better than adults (Akmajian, Farmer, Demers, and Harnish, 2001) and that there are parallels between acquiring the first language (L1) and learning the second language (L2), observations about learners' syntactic development should be made with young learners, and such an observation should be longitudinal.

Many kinds of observation about younger EFL students' syntactic development in the target language can be made. Students' knowledge about, for instance, parts of speech and how words are combined into phrases, clauses, and sentences can be investigated. A more complete study, however, should be a comparative study of the students' syntactic ability in their first language (L1) and that in their second language (L2). In addition, students can be interviewed about the difficulties they have using the target language, how they use the target language, and what affects their use of the target language. All those activities can provide evidence about the students' syntactic ability of the target language.

We can also compare syntactic development of different groups of learners. One hypothesis is that younger learners develop their target language faster. However, other factors such can play important roles too. In a school where the learning context is appropriate, younger learners probably learn faster than those in a school where the environment does not facilitate them. Cognitive ability, which is part of individual differences, also plays an important role in the success of studying a subject. One learner of a new language, therefore, thrives while another does not. That is a common fact, but it is interesting to examine the linguistic features produced by different groups of learners, those with high cognitive ability and those with low cognitive skill. As language learners, they are commonly considered to be high and low proficiency learners.

Thus, an appropriate study of syntactic development is one that is conducted with younger learners, and one that should explore the different features performed by different groups of learners. There are three assumable benefits of the current study. The primary benefit is that EFL teachers, especially those who teach writing at the secondary school level, can use the findings to prepare for their teaching. The findings will suggest how a course for a basic writing course appropriate for lower secondary school students may be designed. The secondary benefit is that the study will be part of a body of knowledge about

younger Thai EFL students learning English. The subjects of this study can represent the general students throughout the country. Elsewhere, in other countries, EFL students develop their syntactic ability differently, depending on the context. The development of English syntactic ability of Thai students is unique. Another benefit is that those interested in errors made by young Thai students will be more knowledgeable about foreign language errors. In courses offered at university, especially those related to error analysis, syntax, and applied linguistics, students and teachers can make use of the findings and discussions.

The present paper presents the findings and discussions from a research project conducted at a medium secondary school in a small district of a province not far from Bangkok. The research, designed to be an ethnographic/qualitative study rather than a quantitative one, investigated the features of syntactic development of lower secondary students (grade eight) who, with their social status and studying context, can represent the population of grade eight students studying English throughout the country. The sections below include the objectives, scope of the study, literature review, methodology, findings, discussion, teaching implications, and conclusion.

Objectives

The research was aimed

1. To compare the syntactic development between high and low proficiency secondary school students,
2. To explore the easy and difficult syntactic features of lower secondary school students,
3. To study how Thai lower secondary school students' cognition affects their development of syntactic structures, and
4. To investigate features which are structurally difficult and prevent lower secondary school students from learning English successfully.

Scope of the Study

The research was a longitudinal study making use of ethnographic and qualitative methodologies. In two semesters, the researcher studied the development of syntactic abilities of two groups of grade eight students. The first group, thirty-eight students, was dubbed "low proficiency," while the second group, forty-two students, was hailed as "high

proficiency.” Through observations, interviews, and text analyses, the researcher compared the syntactic features produced by both groups and the development of those features among them. Using knowledge from the fields of generative grammar, language acquisition, and error analysis, the researcher also discussed how the students’ cognition affected the development of syntactic abilities in both groups and investigated the syntactic features easy and difficult for lower secondary school students.

Hypothesis and Framework

The researcher expected to use various knowledge to explain the syntactic features produced by the students, such as Chomsky’s generative grammar, syntactic knowledge, and theories from areas of language acquisition and error analysis.

It was hypothesized that the two groups of students developed their syntactic abilities differently; the high proficiency students developed faster. It was expected, too, that, using the above theories, the researcher would be able to categorize and describe the different kinds of syntactic features produced by both groups, explain how cognition affects their syntactic development, and predict the easy and difficult syntactic features or structures for the students.

Literature Review

It is believed that all humans share a universal grammar (Akmajian, Farmer, Demers, and Harnish, 2001). Noam Chomsky (cited in Akmajian, Farmer, Demers, and Harnish, 2001), who develops “generative grammar,” points out that each healthy child possesses a language acquisition device (LAD), or the universal grammar, to acquire the first language and then other languages (ibid.). Thus, with the knowledge about the syntactic patterns of the universal grammar, one should find it easy to learn a new language. In generative grammar, Chomsky uses tree diagrams to show classes of words and how they are combined into phrases, clauses, and sentences. Generative grammar is greatly useful in that it visibly teaches the different parts of the sentence, starting from the word level.

The universal grammar explains syntactic categories, such as nouns, verbs, noun phrases, adjective clauses, and so on, all of which are shared by languages, and learners can use this knowledge to learn a new language. Sentence patterns such as Subject + Intransitive Verbs (The bird flew from my window), Subject + Be + Prepositional Phrase (The box is on the floor), Subject + Transitive Verb + Direct Object (The boy kicked the

ball), and Subject + Linking Verb + Adjective (The food tastes bad) appear in both English and Thai. Many phrase patterns are also shared by the two languages, such as Preposition + Noun (in China), Verb + Adverb (walk slowly), Noun + Prepositional Phrase (the man in the meeting room), and Adverbial + Noun (three times a day). In some sentence patterns, the ordering of the main words in the two languages is the same, although there may be an addition or exclusion of a grammatical word or words. For example, in “Water is useful to humans,” all three lexical words (water, useful, and humans) are in the same order as the Thai words within an equivalent Thai sentence. Most key words in the two languages also function and mean the same. Thus, it could be said that the universal grammar are useful.

However, although there is a universal grammar in all children, they normally produce errors in the target language. Every language has its own grammar. Deviations from the standard, from the grammatical rules, are errors, which are categorized into syntactic, phonological, lexical, and semantic.

This research focuses on syntactic development. The word “syntax” as used in this paper refers basically to the grammatical arrangement of words in sentences (Crowther, Kavanagh, and Ashby, 1999). The English syntax is usually explained in three main levels: phrase, clause, and sentence (cf. Kaewnuch, 2011). Words put together can create a phrase (blue cars), a clause (where I live), or a sentence (I found it). There are many types of phrases, clauses, and sentences. For phrases, there are noun, verb, adjective, adverb, and prepositional phrases. English clauses are recognized as adjective, adverb, and noun clauses, while English sentences are classified into simple, compound, complex, and compound-complex sentences. Thus, because there are many syntactic categories, Thai students can produce numerous syntactic errors. For example, “two boys” belongs to a syntactic category called “noun phrase.” “Two boy” is recognized as a phrase error involving a disagreement between a determiner and a head noun. The students may translate a Thai sentence literally into English without recognizing the grammaticality of each part, such as * “They no like oranges,” in which the speaker uses “no,” which is a determiner or an adverb, as a word meaning “don’t” in Thai. Therefore, the knowledge about syntactic categories is necessary for discussing syntactic development, which is unavoidably involved with errors.

Kaewcha (2010) and Humphries (2010) identify two kinds of errors: global and local. Global errors can cause communication breakdowns. They make it impossible to decipher

the message. They, it could be said, indicate severe cognitive deficiencies. Cognitive ability varies from person to person. Arthur Jensen (1969, as cited in Rushton and Jensen, 2005) points out that heredity results in individual differences; that is, persons are not equally intelligent because of heredity. Those who are more intelligent have better cognitive ability, ability to understand complex matters and to perform well. Students who produce many global errors are supposedly cognitively deficient and as a result develop their syntactic abilities slowly. For Thai students, literal translation could be thought of as a sign of cognitive deficiency. Inability to think of clear parts of sentences, which results in the production of errors such as “In the book has three chapters*” and “In this chapter, it reveals that...” is also a sign of cognitive deficiency. On the contrary, local errors do not distort the communication. Not adding the morpheme –s after a singular verb, for instance, does not prevent the reader from understanding the message. Local errors may be due to hurriedness, carelessness, and physical conditions; they do not necessarily signify low cognitive ability.

Students’ errors can explain their syntactic development, but because syntax is a huge body in a language, the completeness of the explanation depends on the scope of study. For example, Jenwitheesuk (2009)’s research, which was mostly directed to local errors in the categories of determiners, subject-verb agreements, prepositions, and tenses in 46 papers, cannot give a full picture of the students’ syntactic development.

Thus, it is advisable that all types of syntactic category and all types of error be incorporated in order to explain syntactic development clearly. Previous research is useful in understanding students’ syntactic development. For example, Darus (2009)’s research reveals 15 types of errors, nine of which are clearly syntactic, that is, plural-singular form, verb tense, preposition, subject-verb agreement, word order, article, word form, verb form, and missing word. Bennui (2008) studies L1 interference in Thai third-year English-minor students and discovers six features of L1 syntactic interference, that is, word order, subject-verb agreement and tense, infinitives, the verb “have,” prepositions, and noun determiners. Earlier studies that mention the causes that may slow down students’ syntactic development resulting from L1 interference include Thap-Ackrapong (2005), Pongpairoj (2002), Likitrattanaporn (2001), and Hung (2000). Next, Dulay, Burt, and Krashen (1982) identify four kinds of syntactic errors: phrase structure errors, clause errors, sentence errors, and intersentence errors. Finally, according to Sudsanoh (2007), phrase structure errors are

the most frequent errors because this category can be classified into several kinds: noun phrase errors, verb phrase errors, adverb phrase errors, adjective phrase errors, and preposition phrase errors. All types and causes of error explored by those studies can explain students' syntactic development.

However, a complete description about students' syntactic development can go beyond the description of how students use syntactic categories and how they produce errors. The description can incorporate students' ability in using infinitives, gerunds, subject complements, object complements, objects of prepositions, and countable and uncountable nouns. These have specific uses that do not appear in Thai language. In fact, the success of analyzing the development requires not just the knowledge about basic grammatical categories but also deep knowledge in the language. For example, sentence structures may be simple or complex. The pattern "Subject + Transitive Verb + Direct Object," as in "My father ate an apple," is universal and thus easy to acquire. On the contrary, "Subject + Transitive Verb + Direct Object + Object Complement," as in "I saw Tim jumping down from the window," is complicated for Thai students; they have to remember that the verb after the object needs to be a present participle or an infinitive.

In investigating students' syntactic development, apart from mentioning how students apply syntactic categories, memorize them, and use them in their writing, we also need some theories to help explain the development. Studies on language acquisition usually portray the development of a child learning his or her mother tongue. In terms of syntax, they reveal how words are combined from short structures to longer ones. In common sense, children learn lexical words (e.g. book, house, dad) before grammatical words (e.g. some, am, can). Haynes (2007) points out the five stages of second language acquisition are that are similar to those of the first language: preproduction, early production, speech emergence, intermediate fluency, and advanced fluency. These stages can certainly help explain the syntactic development of a foreign language.

Next, studies in the field of error analysis give terms that may be useful in explaining errors and syntactic development. One traditional theory in this field is called "Contrastive Analysis." This theory was developed and practiced in the 1950s and 1960s (Bennui, 2008). Based on the notion that there are both similarities and differences between L1 and L2, CA practitioners compare the two linguistic systems and use several technical terms in their analyses and descriptions, including "mother tongue interference," "language transfer,"

“intralingual interference,” “approximative system,” “interlanguage,” “learner language,” and “overgeneralization.”

The term we use most in explaining errors and syntactic development is mother tongue interference, or L1 interference, which refers the interference of L1 features in the use of L2. L1 features may or may not cause errors (Sampson and Richards, 1984). Interference from one language to another is recognized as language transfer. In fact, some features or structures in two languages are the same. The interference resulting in correct language production is called positive transfer. When the features or structures of the two languages differ, the interference causes errors and is called negative transfer (David’s English; What is the Role). Transfer from L1 to L2 is various, and it can be identified in all linguistic areas—syntax, semantics, phonology, and morphology.

Another important term in error analysis is “interlanguage” (IL), sometimes referred to as “learner language.” Ellis (1997) explains that an interlanguage refers to a linguistic system contains both L1 and L2 features. This system is situated between the mother tongue and the target language and develops as the novice learner hypothesizes the rules of the target language. The more correct hypotheses the learner makes, the better chance he or she will achieve the native speaker’s competence. However, if the learner’s hypotheses are wrong, he or she will produce interlanguage errors. When the learner knows that a hypothesis is incorrect, he or she will try another one. Therefore, that an interlanguage system is characteristically unstable.

Overgeneralization refers to a phenomenon in which the learner produces errors in their IL by extending an L2 grammatical rule across all members of a grammatical class (Wei, 2008; Ellis, 2000). An overgeneralization is made when the learner extends a grammatical rule in an environment where he or she thinks it would apply, but where it does not (Selinker, 1984). For instance, when students learn that the *-ed* is a morpheme indicating past tense, they apply this rule to all verbs they use to talk about the past; therefore, the morpheme is added to all present simple verbs, e.g. *thoughted*, *swimed*, and *bringed*. Overgeneralizations are not limited to grammatical rules only. An overgeneralization may cause learners to make a wrong word choice. For example, a learner may apply the verb “drive” to all vehicles.

Finally, second language learners can produce syntactic errors in many ways. They may add, omit, misplace, or misuse words (Ting, Mahadhir, and Chang, 2010). Their errors

may occur due to “intralingual interference” (Richard, 1971). Intralingual interference occurs when students have to deal with the restrictions of rules and structures of the target language that cause difficulties in learning the target language. This kind of errors shows that students hypothesize about the rules and structures of the target language. The hypotheses made correspond neither to the mother tongue nor the target language. Richards found that intralingual interference is involved with overgeneralization, ignorance of rule restrictions, incomplete application of rules, and semantic errors. Thus, not adding the verb inflectional morpheme *-s* to a present singular verb, as in “She go* to school,” and not using an auxiliary verb, as in “I *not like coffee” are examples of intralingual interference.

To sum up, all mentioned above are the universal grammar, syntactic categories, types of error, and theories that can help explain learners’ syntactic development.

Methodology

The research was conducted at Ongkharak School, Nakhonnayok, 80 kilometers from Bangkok, in the academic year 2013. The researcher taught English, focusing on writing, to two classes of grade eight students. Based on the school’s classification, one of the two classes (42 students) represented a high proficiency group, and the other (38 students) a low proficiency group. The researcher taught sentence patterns and parts of speech and had the students practice writing. The students also studied from a book called *Bridge 2*, a commercial book in which they saw different types of sentences: simple, compound, and complex. The activities included writing individual sentences, translating Thai into English both at the sentence and paragraph levels, and writing paragraphs. The researcher collected the students’ unguided writings during the two semesters. In the end the researcher had 100 writings from each group to analyze. The 100 writings from each group were collected at four different times, 25 at the middle of the first semester, 25 at the end of the first semester, 25 at the middle of the second semester, and 25 at the end of the second semester. From the two groups, there were 200 writings altogether to analyze. Each piece of writing was about 7-10 sentences long. The writings were analyzed using the tables shown in the findings section below. The researcher used the tally method, counting each sentence type, phrase type, and error type one by one. Words and phrases are often classified differently. For example, “yesterday” is an adverb, but to be more specific, it is an adverb of time. The researcher counted all kinds of adverb together in the “adverb” heading. In this study, the researcher looked for only the basic and common types of sentence, clause, phrase and error, believing that these give a holistic picture of the students’ syntactic ability.

Finally, the data from the written texts were analyzed qualitatively and quantitatively and presented in numbers, percentages, and descriptive discussion.

Findings

The students' syntactic ability was studied in three areas: sentence ability, phrase ability, and errors. The tables below reveal the students' syntactic ability in those areas. To understand the findings, it is necessary to know what all the abbreviations stand for in each table. Refer to Appendix A for the abbreviations in the tables.

Table 1 The students' sentence ability

Type	Example	Number Found in	
		HP	LP
S + Be + Adj	Mat is tall.	144	20
S + Be + Prep P	My school is in Nakhonnayok.	20	0
S + Be + SC	Sammy is a student.	286	100
S + VI	The bird flew from a big tree.	614	120
S + VT + DO	Tom ate the cake.	835	640
S + VT + IDO + DO	Sally gave me a pen.	0	0
S + VT + DO + OC	Ashley calls me "The Brighton."	22	0
S + LV + Adj	Ann looks old.	87	0
S + LV + SC	They remain friends.	0	0
Expletives	It is hot today/There is a book on the table.	106	53
CPS	Tim is old, but Kate is young.	92	45
CPLS	When I saw him, I smiled at him.	122	8
NC	I know <u>where he lives</u> .	0	0
Adv C	<u>When I saw him</u> , I smiled at him.	122	8
Adj C	I ate the food <u>that my mother cooked</u> .	1	1
Passive	The dog was killed.	1	0
Totals and percentages		2452	955
		72%	28%

To explain the students' syntactic development in the above table, a few notes from the research should be given as part of the findings. These general observations apply to, or explain, all findings the two tables below. First, the low proficiency students were not motivated or inspired in studying English. They did not do the homework and were unwilling to do activities. Thus, the students progressed very slowly during the two-semester study. Second, the students in both groups produced mostly the syntactic patterns that were

emphasized and taught explicitly in the classroom. Thus, it may be noted that there is no near natural acquisition of English in most schools throughout the country. Third, the students' syntactic development was parallel with the natural first language acquisition. Sentences with fewer parts were acquired before ones with more parts. They acquired action verbs before linking verbs, corresponding to the natural first language acquisition.

Table 1 contains data about the syntactic development and sentence patterns easy or difficult for groups of students (Research objectives 1, 2, and 4). The syntactic development of the two groups corresponded to the natural first language acquisition (cf. Richards 1971); that is, they acquired action verbs before static or linking ones, concrete nouns before abstract ones, and easy patterns before difficult ones. The two-part structure (S + VI) and the three-part structure (S + VT + DO) were produced in large numbers because they exist in Thai. These phenomena correspond to the explanations about positive transfer (David's English). They produced the S + Be + SC and S + Be + Adj patterns and expletive structures quite a lot because these are not a cognitive burden, because they are easy to find in texts, and because they had been learning them for years. The table shows that few students had acquired the S + VT + DO + OC pattern, for it consists of many parts. The S + LV + Adj structure has the same structure as an equivalent Thai sentence structure, so some students produced them, but not in a large number because they had not acquired many linking verbs. Compound sentences and complex sentences were produced in quite large numbers but most of them contain the easy patterns of the simple sentence. The S + LV + SC structure, complex sentences with a noun clause and an adjective clause, and the passive were almost not produced, probably because they had not learned the linking verbs for the pattern and the linking words to construct noun and adjective clauses. Some of them must have tried to produce noun and adjective clauses but ended up producing non-English, as shown in Table 3. As for the passive, the students did not produce it because the structure does not appear in Thai. Thai does not require a grammatical rule (be + past participle) to form a passive.

As for the comparison of the two groups' sentence skills, both groups were similar as to the sentence patterns that they used to produce sentences. The patterns that they used most often were S + Be + SC, S + VI, S + VT + DO, and Expletives. The S + Be + Adj structure was used a lot too, but in a much larger number by the high proficiency group. However, the numbers of sentences produced by both groups greatly differ in some patterns

because the low proficiency students produced much less content and much of their writing was non-English, as shown in Table 3. In addition, the sentences of the high proficiency group were more complex, or showed that the students were more cognitively competent. For example, they used a gerund phrase as a subject complement or a direct object, as in “I love dancing.” They used “and” to show a series of nouns or verbs, as in “I cooked my food, watched TV, and went to bed.” Or they used an infinitive phrase as an adverbial phrase, as in “I went to Chonburi to visit my grandmother.”

Finally, the total numbers of correct sentences produced at the bottom of the table show that the high proficiency group was more than twice more cognitively competent than the low proficiency group, 72% and 28% respectively (Research objective 4).

Table 2 The students' phrase ability

Type	Example	Number Found in	
		HP	LP
__and__	ate food, watched TV, and read a book	238	40
Det + N	a man, these boys, all people	569	405
Det + Adj + N	a tall man, those young boys, all poor people	16	0
Adj + N	young boys, beautiful girls, bad milk	137	80
Adv + Adj	very much, very young	181	20
Prep + N	at home, to school	92	60
Prep + Det + N	near the field, in a box	196	143
Prep + Det + Adj + N	in the small box, with those nice tools	10	0
Prep + Adj + N	by good people, with cold water	11	0
Adv + Prep	everywhere in the town	55	12
VI + Adv	walk slowly, sit silently	135	72
VI + Prep P + (Prep P)	sleep in the room, lie on the floor	506	30
VI + PP + TP	work in this room every day	9	0
VT + DO + Adv	ate the cake quickly	104	39
VT + DO + Prep P	ate the cake with my friends	341	18
VT + DO + PP + TP	ate the cake in the meeting room yesterday	0	0
N + Prep P	the back of the car, trees in Nakhonayok	60	20
Infinitive	to read a book, to play football	68	3
Totals and percentages		2728	942
		74%	26%

Table 2 contains data to serve the first three research objectives. It compares the development of syntactic ability at the phrase level, reveals easy and difficult phrase structures for both groups, and shows how better at phrases the high proficiency group was

than the low proficiency group. It demonstrates that the students in both groups had acquired different kinds of phrase, especially ones that consist of two parts. The reason might be that two-part phrases often work as a part in simple sentences. For example, the Det + N phrase appears in almost all sentences. Both groups produced the two-part phrases Det + N, Adj + N, Prep + N, and VI + Adv in quite big numbers. The students must have learned a lot of Det + N and Adj + N phrases. The Prep + N, and VI + Adv phrases have equivalent structures in Thai. It should be noted that the students in both groups had acquired the Prep + Det + N structure. This means that when they used a preposition, they tended to use a determiner, mostly a and the, before they placed a noun. Surprisingly, both groups tended not to use an adjective in a prepositional phrase. (Consider the Prep + Det + Adj + N and Prep + Adj + N phrases in the table.)

The biggest difference between the two groups was, however, the lengths and functions of the phrases that they used. The low proficiency students were not good at arranging phrases of more than one kind together. For example, while the high proficiency group used the VI + Prep P + (Prep P) and VT + DO + Prep P phrases 506 and 341 times respectively, the low proficiency group used them only 30 and 18 times respectively. This means that the writing of the former was more complex, more detailed, while the latter, not knowing how parts were connected to each other, produced more non-English structures, as shown in Table 3. The ability to use phrases of different kinds together helped the former group to write better. The use of infinitives and series of words with the same function connected with “and,” for instance, allows one to say more.

Table 3 The students' syntactic errors.

Type	Example	Number Found in	
		HP	LP
Subject-verb agreement	Mat are* tall.	248	77
Addition	I am* go to school every day.	270	20
Tense	I see* him last week.	432	58
Plurality/Singularity	I have two book*.	149	40
Omission	He ^ tall very much.	818	700
Misordering	I am <u>a boy tall</u> *.	160	80
Misinformation	I saw he* in the room.	136	55
Non-English/severe error	<u>In the room not see my friend will sleep</u> *.	630	2,511
Fragment	My book and my pen	207	20
Totals and percentages		3050 46%	3561 54%

Table 3 specifically serves research objective 3, the investigation of the effect of cognition. The students in both groups actually produced many more kinds of errors than the ones in Table 3. The ones in Table 3, however, are the basic ones that represent the students' holistic syntactic development. Both groups produced large numbers of error. The high proficiency group made more errors in almost all kinds of error. This is because the low proficiency group wrote much shorter texts for analysis, signifying their lower cognition. In addition, most texts produced by them were non-English. They did not use recognizable structures, and the counts rose up to 2,511. This fact is cross-confirmed by the findings in Tables 1 and 2; the students in this group produced much fewer recognizable sentences and phrases.

Table 3 shows that most of the students' errors were involved with using unrecognizable sentence and phrase structures, omitting necessary words, adding unnecessary words, using wrong tense, and not making the subject and verb agree. The students, especially those in the low proficiency group, misplaced words because they had not acquired the standard sentence and phrase patterns. The universal grammar, it may be claimed, is not useful with students with low cognitive ability in terms of learning English after their L1 is stable. Misplacing words causes misordering errors and non-English errors. Next, most omission and addition errors were caused by omitting or adding grammatical words (e.g. articles and prepositions) in sentences. The students used lexical words in recognizable patterns. There were many more omission errors than addition errors, probably because Thai does not have some grammatical words with specific use such as *be*, *do*, and articles. Next, the students made tense and subject-verb agreement errors because Thai does not have special use for tense and subject-verb agreement.

The five most frequent kinds of errors explained in the above paragraph and other kinds of error, of course, are caused by three phenomena, that is, literal translation, overgeneralization, and L1 interference, which were explained above in the literature review. All three phenomena caused many of the students to write, "Nid is girl small" (misordering), "Boon have car big one" (overgeneralization and misordering) and "Boon saw have happy" (literal translation). L1 interference might have also caused the students to produce fragments of recognizable patterns because, as Thep-Ackrapong (2005) states, Thai has no sentence border and is often spoken and understood with some sentence parts omitted. In written Thai, in addition, there is not punctuation mark that signals the end of a sentence.

Conclusion

The researcher would like to conclude the study based on its objectives. First, it discovered that both the low proficiency students and high proficiency students developed their syntactic ability similarly. That is, their syntactic development corresponds to the natural acquisition of the mother tongue, proving that there exists the universal grammar and positive transfer (cf. Akmajian, Farmer, Demers, and Harnish, 2001; Richards, 1971)). Both groups heavily used the patterns S + Be + SC, S + VI, S + VT + DO, and Expletives, partly because they had learned these a lot and because they are universal patterns. However, the sentences of the high proficiency students were more complex or detailed. On the contrary, the low proficiency students progressed much more slowly, as evidenced in the numbers of recognizable patterns they produced in Table 1, the complexity of phrase patterns they exploited in Table 2, and the frequencies of their non-English production in Table 3. Another important point about the low proficiency group is that they were lowly inspired to study, causing them to progress much more slowly.

Second, the easy sentence patterns for both groups were S + Be + SC, S + VI, S + VT + DO, and Expletives. Compound sentences and complex sentences with adverb clauses were used in quite big numbers. The phrase patterns applied frequently were Det + N, __and__, Adj + N, Adv + Adj, Prep + N, Prep + Det + N, VI + Adv, VI + Prep P + (Prep P), VT + DO + Adv, VT + DO + Prep P, N + Prep P, and infinitives. The difficult sentence structures were S + VT + IDO + DO, S + VT + DO + OC, passive, and complex sentences with noun and adjective clauses, probably because they had not been taught these specifically and explicitly, although they appeared in the course book occasionally. For the low proficiency students, phrases with more than two parts were difficult. They also were not good at arranging phrases of different kinds into larger ones.

Third, this study has discovered that cognition greatly affects the students' ability to recognize sentence parts, to arrange them grammatically, and to use modifiers. The influence of heredity on the capacity of learning is not suspected (cf. Rushton & Jenson, 2005), but in term of Thai students' learning English, this influence is reflected in high numbers of syntactic errors, especially high numbers of non-English; the low proficiency students produced up to 2,511 instances recognized as non-English. They also produced recognizable sentence patterns in relatively smaller numbers, as shown in Table 1. With low cognitive ability, some students even were not able to arrange two kinds of phrase into

recognizable larger phrases. When coupled with Selinker (1984)'s claim that only 5% of adult learners of a second or foreign language can achieve the native-like competence, we can assume that students with low cognitive ability will never be successful studying a foreign language. Students with low cognitive ability might have a short memory span, causing them to forget information in long stretches of text and to fuse sentence parts together in ungrammatical ways.

Fourth, Table 1 shows that sentence patterns that consist of more than three parts such as S + VT + IDO + DO and S + VT + DO + OC are difficult to acquire. These may or may not have equivalent structures in Thai, but they normally are rule governed. For example, an OC can be a present participle, as in "I saw Tim walking." Students should progress easily through universal patterns such as S + VI and S + VT + DO, but when there is a specific rule, such as the use of a gerund after a preposition, it becomes difficult for them. Sentences with universal patterns are easy, but those that are not universal, for example "I was left waiting for a long time" is structurally and semantically difficult. Table 2, in addition, shows that phrases with modifiers or those subsumed with smaller ones are difficult for low proficiency students.

All three tables show that the theories about the universal grammar, positive and negative transfer, and error analysis (cf. Akmajian, A., Demers, Farmer, and Harnish, 2001; Bennui, 2008; Ting, Mahadhir, and Chang, 2010) are useful in explaining the syntactic development of young learners of a foreign language. This study has shown the similarities and differences of syntactic development between a low and a high proficiency group and also the easy and difficult syntactic features and structures for both groups. It also shows how cognition influences the learning of syntax of both groups.

Teaching Implications

Now, what about teaching English writing to lower secondary school students? The findings above confirm the fact that the acquisition of a foreign language, though with a much slower pace, is parallel with that of the first language; that is, the students acquired lexical words before grammatical words, and there is positive transfer from L1 to L2 in terms of universal sentence and phrase structures. Teachers should, therefore, teach, explicitly as this study has discovered, the universal sentence and phrase structures first. The lowly inspired must be taught sufficiently, with activities to engage them. The study also has

found that natural learning plays a very little role in acquiring the target language; therefore, the teaching of writing to younger students, which involves teaching rules, must be overt. Of course, it could be combined with a reading class, with funny activities such listening to songs and conversations on YouTube, but time must be spared for teaching rules.

Next, the teaching of difficult features or structures should come after the teaching universal structures. The use of attributive adjectives in the patterns Det + Adj. + N and Prep + Det + Adj + N should be easy with drills. The use of infinitive phrases in the patterns VT + DO + Infinitive and VT + DO + TP + Infinitive should also be easy. However, the teacher must select these one by one and teach it explicitly. Low proficiency students should learn specifically from inductive methods; in this case, from learning smaller parts to combining them into larger parts and finally into complete sentences. The teacher can teach the phrase patterns in Table 2 before the sentence patterns in Table 1. This should help solve the problem of non-English in Table 3. In addition, explicit teaching of phrases should help reduce omission, addition, misordering, plurality/singularity, and misinformation errors in Table 3. Activities such as error detecting and correcting can help. Finally, the teaching of patterns with specific rules such as “S + VT + DO + Past Participle” and “S + VT + Gerund” should be done only after the universals have been taught.

References

- Akmajian, A., Demers, R. A., Farmer, A. K., & Harnish, R. M. (2001). *Linguistics: An introduction*. *Journal of ELT Research*, 4, 72-102.
- Bennui, p. (2008). A study of L1 interference in the writing of Thai EFL students. *Malaysian Journal of ELT Research*, 4, 72-102.
- Crowther, J., Kavanagh, K., & Ashby, M. (Eds). (1999). *Oxford advanced learner's dictionary of current English*. Oxford: Oxford University Press.
- Darus, S. (2009). Error analysis of the written English essays of secondary school students in Malaysia: A case study. *European Journal of Social Sciences*, 8(3), 483-495.
- David's English Teaching World. Language transfer. Retrieved June 27, 2013 from <http://www.eltworld.net/pdf/ARTICLE%20-%20Language%20transfer.pdf>
- Dulay, H., Burt, M., & Krashen, S. (1982). *Language two*. Oxford: Oxford University Press.
- Ellis, R. (1997). *Second language acquisition*. New York: Oxford University Press.
- _____. (2000). *The study of second language acquisition*. Shanghai: Shanghai Foreign Language Education Press.
- Haynes, J. (2007). *Getting started with English language learners: How educators can meet the challenge*. Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development.
- Humphries, D. S. (2010). *According to the fire, my house burned down: An investigation into Thai student use of the English phrase "according to."* *Journal of English Studies*, 5, 1-35.
- Hung, T. (2000). Interlanguage analysis as an input to grammar teaching. *PASAA*, 31(1), 1-12.
- Jenwitheesuk, T. (2009, August). *A study of persisted syntactic errors in writing of the 3rd year students of English for international communication program*. Paper presented at the International Conference in the Role of Universities in Hands-On Education, Chiang-Mai, Thailand.
- Kaewcha, N. (2010). *Effects of using error correction in a writing classroom*. Unpublished research, Department of Western Languages, Srinakharinwirot University, Bangkok, Thailand.
- Kaewnuch, S. (2011). *Sentences, paragraphs, and essays: A basic writing course*. Unpublished teaching material. Department of Western Languages. Srinakharinwirot University.
- Likitrattanaporn, W. (2001). Ponkarnwikrokhobokprongtangwaiyakornphasaangkristornaew tangkaekhaipanhakarnriankarnsorn. (An analysis of grammatical errors towards approaches to solutions of the instructional problems). *Journal of Humanities Parithat, Srinakharinwirot University*, 24(1), 80-90.

- Pongpairroj, N. (2002). Thai university undergraduates' errors in English writing. *Journal of Languages and Linguistics*, 20(2), 66-99.
- Richards, J. C. (1971). Error analysis and second language strategies. *Language Sciences*, 17, 12-22.
- Rushton, J. P., & Jensen, A. R. (2005). Thirty years of research on race differences in cognitive ability. *Psychology, Public Policy, and Law*, 11(2), 235-249.
- Sampson, G. P., & Richards, J. C. (1984). The study of learner English. In Richards, J. C. (Ed.), *Error analysis: Perspectives on second language acquisition* (pp.3-18). London and New York: Longman.
- Selinker, L. (1984). Interlanguage. In Richards, J. C. (Ed.), *Error analysis: Perspectives on second language acquisition* (pp. 31-54). London and New York: Longman.
- Sudsanoh, N. (2007). *Errors and strategies used in learners' written works*. (Master's thesis). Retrieved from http://library.cmu.ac.th/digital_collection/etheses/
- Thep-Ackrapong, T. (2005). Teaching English in Thailand: An uphill battle. *Journal of Humanities Parithat, Srinakharinwirot University*, 27(1), 51-62.
- Ting, S., Mahadhir, M., & Chang, S. (2010). Grammatical errors in spoken English of university students in oral communication course. *GEMA Journal of Language Studies*, 10(1), 53-69.
- Wei, X. (2008). Implication of IL fossilization in second language acquisition. *English Language Teaching*. 1(1), 127-131.
- What is the Role of Transfer in Inter language? Retrieved July 1, 2013 from http://www.ling.lancs.ac.uk/groups/crile/docs/crile_33_powell.pdf

Appendix : Abbreviations

HP = high proficiency group	LP = low proficiency group
S = subject	Be = be, is, am, are, was, were, or been
DO = direct object	Adj = adjective
IDO = indirect object	Prep P = prepositional phrase
SC = subject complement	OC = object complement
VI = intransitive verb	VT = transitive verb
LV = linking verb	Adv = adverb
Det = determiner	CPS = compound sentence
CPLS = complex sentence	NC = noun clause
Adj C = adjective clause	Adv C = Adverb clause
PP = place phrase	TP = time phrase
N = noun	

การวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

สุธากร วสุโกสิน¹

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

รับต้นฉบับ: 14 สิงหาคม 2557   รับตีพิมพ์: 20 ธันวาคม 2557

บทความวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา รวบรวม สรุป และวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนทางการศึกษาปฐมวัย เพื่อให้เห็นภาพรวมงานวิจัยนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยจัดกลุ่มประเภทงานวิจัยในชั้นเรียนแต่ละกลุ่มเพื่อสรุปความก้าวหน้าและ พัฒนาการของงานวิจัยในชั้นเรียนทางการศึกษาปฐมวัย สำหรับเป็นแนวทางในการวิจัยในชั้นเรียนในอนาคต กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา คือ รายงานการวิจัยของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2552-2555 เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน ได้แก่ แบบสรุปลักษณะของงานวิจัย ในชั้นเรียนสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการศึกษาพบว่า รายงานการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2552-2555 มี จำนวน 187 เรื่อง จำแนกเป็นกลุ่มตามพัฒนาการ พบว่า พัฒนาการด้านสติปัญญาจำนวน 73 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 39.04 พัฒนาการด้านร่างกายจำนวน 54 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.88 พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ จำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.55 พัฒนาการด้านสังคมจำนวน 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 23.53 นวัตกรรมที่ใช้ในงานวิจัยในชั้นเรียนสูงสุด คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยศิลปะจำนวน 61 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 32.62 การ จัดการเรียนรู้ด้วยนิทานจำนวน 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 23.53 และการจัดการเรียนการสอนโดยการจัดการ เรียนรู้ด้วยเกมการศึกษาจำนวน 28 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.97

คำสำคัญ: การวิเคราะห์งานวิจัย, งานวิจัยในชั้นเรียน, นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

¹ การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึงอาจารย์ ดร.สุธากร วสุโกสิน สาขาการศึกษาปฐมวัย, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา E-mail: Vasu_po@hotmail.com

The Analysis of Classroom Action Researches of Early Childhood Education Majoring Students of Suan Sunandha Rajabhat University

Suthakorn Vasupokin¹

Suan Sunandha Rajabhat University

Received: 14 August 2014   Accepted: 20 December 2014

Research Article

The purposes of this research were to study, collect, summarize and analyze classroom action research in early childhood education as a mean to provide an overview of classroom action research in the Early Childhood Education curriculum of Suan Sunandha Rajabhat University. The classroom action research was categorized according to child development; physical, emotional, social, and cognitive development, as well as the progress and development of classroom action research in early childhood education classes. The sample consisted of research reports of the fifth-year students enrolled in academic year 2009-2012. The instrument used for data collection was The Characteristic summarize Forms. Data were statistically analyzed using frequency, percentage, and content analysis. The results were that; A total of 187 research topics were found in the Department of Early Childhood Education during 2009-2012. In the area of physical development, 54 research reports were found, representing 28.88 percent. In the area of emotional developmental, 16 research reports were found, representing 8.55 percent, 44 research reports of the social development were found, representing 23.53 percent whereas 73 research reports of the cognitive development were found, representing 39.04 percent. The results on popular innovations also showed that 61 topic were on learning through art activity, representing 32.62 percent, 44 topics were on learning through tales, representing 23.53 percent, and 28 topics were on learning through educational games, representing 14.97 percent.

Keywords: The Analysis of Classroom Action Researches, Classroom Action Research, Early Childhood Education Majoring Students

---

¹ Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Dr. Suthakorn Vasupokin
Department of Early Childhood Education, Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University, Email:
Vasu_po@hotmail.com

บทนำ

ภายหลังการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงวิธีคิด วิธีปฏิบัติ และการจัดการศึกษาของประเทศไทย ที่ได้ให้แนวทางในการจัดการศึกษาว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการศึกษาในทุกระดับจำเป็นต้องปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อให้เกิดการพัฒนาทางวิชาการและการสร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาสังคมต่อไป โดยเฉพาะการศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งมีภาระหน้าที่โดยตรงในการพัฒนาวิชาการและการสร้างองค์ความรู้ให้แก่สังคม ความมุ่งหมายและข้อกำหนดต่างๆ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติมีผลโดยตรงต่อสถาบันอุดมศึกษาในการดำเนินการปรับเปลี่ยนแนวทางการจัดการเรียนการสอนและการบริหารจัดการชั้นเรียน เพื่อให้การศึกษาของชาติเป็นไปในแนวทางที่เหมาะสม สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 เพื่อนำไปสู่คุณภาพบัณฑิตและสังคมต่อไป

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เป็นสถาบันผลิตครูในระดับอุดมศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (สาขาการศึกษา 5 ปี) ได้กำหนดโครงสร้างหลักสูตรให้มีหน่วยกิตรวม ตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 171 หน่วยกิต ซึ่งเป็นไปตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่องเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ.2548 และตามประกาศคุรุสภา เรื่อง การรับรองปริญญาและประกาศนียบัตรทางการศึกษาเพื่อการประกอบวิชาชีพ พ.ศ.2549 หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยมุ่งเน้นผลลัพธ์การเรียนรู้เป็นสำคัญประกอบด้วยกลุ่มชุดวิชา จำนวน 4 กลุ่ม (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2552: 8) ได้แก่ กลุ่มชุดวิชาศึกษาทั่วไป กลุ่มชุดวิชาชีพครู ชุดวิชาการศึกษาและชุดวิชาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ กลุ่มชุดวิชาเฉพาะด้าน และกลุ่มชุดวิชาเลือกเสรี ผลลัพธ์การเรียนรู้ของกลุ่มชุดวิชามีความสอดคล้องและบูรณาการเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ ผลิตบัณฑิตครูวิชาชีพ และจุดมุ่งหมายของผลลัพธ์การเรียนรู้ของกลุ่มชุดวิชาชีพครู คือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นครูดี มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับวิชาชีพครู มีจิตสำนึกของความเป็นครู มีจริยธรรมและคุณธรรมในวิชาชีพครู มีความสามารถในการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้และการพัฒนาหลักสูตร การออกแบบและการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีความสามารถในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการจัดการเรียนรู้ รู้จักธรรมชาติของผู้เรียน ทั้งผู้เรียนปกติและผู้ที่มีความต้องการพิเศษ การพัฒนานวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ รวมทั้งการเชื่อมโยงเครือข่ายเพื่อพัฒนาวิชาชีพครู กลุ่มชุดวิชาชีพครู ประกอบด้วย 2 ชุดวิชา คือชุดวิชาการศึกษา ประกอบด้วยชุดวิชา 6 ชุด และชุดวิชาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพประกอบด้วยชุดวิชา 5 ชุด สำหรับผลลัพธ์การเรียนรู้ของกลุ่มชุดวิชาเฉพาะด้าน เพื่อ พัฒนาผู้เรียนให้เป็นครูดี มีความรู้ความเข้าใจ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามสาขาวิชาชีพ มีความสามารถในการจัดการเรียนรู้และสามารถบูรณาการความรู้และประสบการณ์เพื่อพัฒนาเด็กได้อย่างเหมาะสม (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2552: 48-49)

เนื่องจาก พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 มาตรา 24 (5) ได้กำหนดความสามารถของครูผู้สอนต้องมีความสามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อม สื่อการเรียนการสอนและอำนวยความสะดวก

ความสะดวกให้เกิดการเรียนรู้ และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งครูและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ ด้วยเหตุนี้แนวทางการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มชุดวิชาชีพครู จึงมุ่งจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการจัดแบบองค์รวม ซึ่งมีการผสมผสานระหว่างทฤษฎีกับปฏิบัติ โดยให้ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องแล้วเชื่อมโยงไปสู่ห้องเรียนและสถานศึกษาในสภาพจริง เพื่อการสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง ตลอดจนการศึกษาค้นคว้าแสวงหาแนวทางและนวัตกรรมใหม่ๆ ที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาการเรียนรู้ และแก้ไขปัญหาต่างๆ ในชั้นเรียน รวมทั้งสามารถนำความรู้มาเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้จากการทำวิจัยในชั้นเรียน

การจัดประสบการณ์การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา จึงได้กำหนดให้นักศึกษาชั้นปีที่ 5 ต้องเรียนรู้ 2 รายวิชา คือ PRO5304 การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 1 (Internship 1) และ PRO5305 การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 2 (Internship 2) ซึ่งเป็นกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรที่สำคัญ ที่นักศึกษาครูจำเป็นต้องมีผลลัพธ์การเรียนรู้โดยสรุป คือ นักศึกษาครูต้องรู้และเข้าใจในหน้าที่ครู รัก เมตตา และปรารถนาดีต่อนักเรียน ปฏิบัติตามจรรยาบรรณของวิชาชีพครู และมีทักษะในการจัดการเรียนรู้ ปฏิบัติการจัดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม จัดกิจกรรมและมีส่วนร่วมในการพัฒนานักเรียนได้ รัก เมตตา และปรารถนาดีต่อนักเรียน ปฏิบัติตามจรรยาบรรณของวิชาชีพ ปฏิบัติหน้าที่ครูโดยแสดงพฤติกรรมและทักษะเฉพาะเกี่ยวกับการสอนได้อย่างดี แก้ปัญหาและพัฒนางานการจัดการเรียนรู้ ทำวิจัยและนำเสนอผลการปฏิบัติการจัดการเรียนรู้และการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ของตนได้อย่างเป็นระบบ

จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 สู่กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (สาขาการศึกษา 5 ปี) จะสังเกตได้ว่า คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ได้ให้ความสำคัญกับการวิจัย เพื่อให้บัณฑิตครูที่สำเร็จการศึกษาไปนั้นมีคุณภาพ มีมาตรฐาน สามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างความรู้และแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การแก้ปัญหาในชั้นเรียน ดังนั้น หัวใจสำคัญของการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาประการหนึ่ง คือ งานวิจัยในชั้นเรียน 5 บท ซึ่งกำหนดไว้ใน PRO5304 การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 1 และ PRO5305 การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 2 ซึ่งคะแนนหลักของการสอบป้องกันงานวิจัย และ สอบงานวิจัย คือ 50 คะแนน และ 70 คะแนนตามลำดับ โดยการสอบวิจัยแต่ละครั้งจะมีการแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย และแต่งตั้งคณะกรรมการสอบวิจัยที่มาจากอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญหรืออาจารย์ที่มีประสบการณ์ด้านการวิจัยภายในคณะครุศาสตร์ เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบกระบวนการและวิธีการดำเนินการวิจัย รวมถึงสถิติที่ใช้ในการวิจัย และอาจารย์ประจำแขนงวิชาหรือสาขาวิชาเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบด้านสาระความรู้และการออกแบบงานวิจัย ผลจากการจัดสถานการณ์การสอบนักศึกษาจะได้รับประสบการณ์จากได้นั่งฟังกระบวนการวิจัยเพื่อการแก้ปัญหาต่างๆ ในชั้นเรียนจากสถานศึกษาฝึกสอนที่มีความแตกต่างกัน เพิ่มโอกาสทางเรียนรู้และได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตลอดจนประสบการณ์จากการฝึกสอน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ได้เปิดสอนในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย (5 ปี) มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 และเริ่มมีผลงานเป็นรายงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาตามแนวทางการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ในชุดวิชา PRO5304 การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 1 และ PRO5305 การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา 2 ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นในปี พ.ศ. 2552 จนกระทั่งปัจจุบัน พ.ศ. 2557 รวมเวลา 9 ปีการศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาครูปฐมวัยมีมาตรฐานและคุณภาพเป็นไปตามเจตนารมณ์พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ตลอดจนมีมาตรฐานวิชาชีพการศึกษาปฐมวัยตามที่สมาคมการศึกษาปฐมวัยแห่งชาติ (National Association for the Education of Young Children : NAEYC) กำหนดไว้ในมาตรฐานที่ 4 การสอนและการเรียนรู้ ในตัวบ่งชี้ที่ 4.2 มีความรู้ ความเข้าใจ และใช้กระบวนการวิธีการและเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก และตัวบ่งชี้ที่ 4.3 มีความรู้ ความเข้าใจถึงความคิดรวบยอดที่เป็นศูนย์กลาง สารการเรียนรู้ที่สำคัญใน แต่ละด้านในการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นมาตรฐานสากลตามมาตรฐานครุศึกษาปฐมวัยในระดับปริญญาตรีของ สมาคมการศึกษาปฐมวัยแห่งชาติที่กำหนดไว้ 5 มาตรฐาน 18 ตัวบ่งชี้ (รัศมี ต้นเจริญ, 2552: 70-73 อ้างอิงจาก NAEYC. 2001: online)

บัณฑิตครุสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย (5 ปี) สำเร็จการศึกษาไปแล้ว 4 รุ่น แต่ยังไม่มีการศึกษาวิเคราะห์ และรวบรวมงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาไว้เป็นหลักฐาน ทำให้การศึกษาค้นคว้าด้านการศึกษาปฐมวัยของสาขาวิชายังไม่เป็นระบบเท่าที่ควร จึงเป็นความพยายามของสาขาวิชาที่จะรวบรวมงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาทางสาขาวิชานี้ไว้เป็นหมวดหมู่ เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่นักศึกษาได้ใช้เป็นเอกสารในการค้นคว้าและอ้างอิงอย่างมีระบบมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยนอกเหนือจากนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแล้ว ยังมีนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่น ตลอดจนคณาจารย์และผู้สนใจอาจใช้งานวิจัยที่จัดไว้เป็นหมวดหมู่เฉพาะให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อไป

ด้วยตระหนักถึงมาตรฐานวิชาชีพครูปฐมวัย ตลอดจนความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัยในชั้นเรียน ดังที่ อุทุมพร จามรมาน (2544: 39) ได้กล่าวไว้ว่า การวิจัยในชั้นเรียนจะช่วยให้ครูมีทางเลือกในการตัดสินใจแก้ปัญหาการเรียนรู้มีคุณภาพ คือ 1) ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น 2) ช่วยแก้ปัญหาผู้เรียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม 3) ช่วยพัฒนาหรือปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นจึง 4) ช่วยให้งานวิชาการเกี่ยวกับการเรียนรู้ก้าวหน้าขึ้น พัฒนาวิชาชีพชั้นครูให้มีมาตรฐานและเป็นวิชาชีพชั้นสูงเป็นที่ยอมรับของสังคม และ 5) เป็นการพัฒนาศักยภาพโดยใช้วิธีการวิจัย ตามแนวคิดนี้ ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีความเชื่อมั่นว่า การวิจัยครั้งนี้นอกจากแสดงศักยภาพทางวิชาชีพด้านงานวิจัยของว่าที่บัณฑิตครูปฐมวัยแล้ว ผลจากการวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาจะทำให้ทราบลักษณะ และประเภทของการวิจัยในชั้นเรียนด้านการศึกษาปฐมวัยในบริบทของโรงเรียนร่วมพัฒนาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ เพื่อเป็นแหล่งสารสนเทศสำหรับนักศึกษาหรือผู้ที่สนใจงานด้านการศึกษาปฐมวัย ในการใช้ค้นคว้า อ้างอิงเกี่ยวกับการวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย และเป็นแหล่งข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าเพื่อพัฒนางานวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย และ

เพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพครูการศึกษาปฐมวัยมีการพัฒนาในทิศทางที่ดีและสร้างสรรค์ มีทักษะและความตระหนักรู้ในบทบาทหน้าที่ มีความรับผิดชอบและกระตือรือร้นต่อการเรียนรู้ ต่อการแก้ปัญหาและสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อการเตรียมเป็นครูดีครูเก่งต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษา รวบรวม สรุป และวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนทางการศึกษาปฐมวัย เพื่อให้เห็นภาพรวมของงานวิจัยในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย (5 ปี) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

วิธีการวิจัย

การวางแผนการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์งานวิจัยเชิงเนื้อหา (Content Analysis) วิธีดำเนินการวิเคราะห์งานวิจัย เริ่มต้นจากการศึกษาทบทวนพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มาตรฐานครูการศึกษาปฐมวัย และหลักการวิเคราะห์งานวิจัย ตลอดจนรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์งานวิจัย เพื่อค้นคว้าหาข้อยุติในการวิเคราะห์งานวิจัยที่เหมาะสมสอดคล้องกับคุณลักษณะของงานวิจัยในชั้นเรียนในระดับปริญญาตรีทางการศึกษาปฐมวัย ผลจากการศึกษาค้นคว้าและทบทวน ได้ข้อสรุปแนวทางการวิเคราะห์เป็น การวิเคราะห์เชิงเนื้อหาและใช้แนวคิดการสังเคราะห์งานวิจัยแบบการวิเคราะห์เนื้อหาของนงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช (2542: 24-29) และขั้นตอนการวิเคราะห์เนื้อหาของเฮย์แมน (นัยนา ตันติวิสุทธิ, 2546: 42; อ้างอิงจาก Hayman, 1968: 80-81)

ประชากร ดำเนินการวิเคราะห์จำแนกข้อมูลงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 5 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2552– 2555 ที่มีจำนวนทั้งสิ้น 187 เรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้คือ แบบสรุปลักษณะของงานวิจัย ซึ่งประกอบด้วยรายการต่างๆ ได้แก่ ชื่องานวิจัย ชื่อผู้วิจัย ปีที่ทำงานวิจัย ขอบข่ายเนื้อหาของงานวิจัย สื่อการสอน (นวัตกรรม) สารการเรียนรู้และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2546 ข้อค้นพบของงานวิจัยในด้านการแก้ปัญหาและข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และการศึกษาค้นคว้าต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ ศึกษางานวิจัย จำนวน 187 เรื่อง และบันทึกข้อมูลในแบบสรุปลักษณะปัญหาของงานวิจัย และตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูลในแบบสรุปลักษณะของงานวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสรุปลักษณะปัญหาของงานวิจัย โดยการแจกแจงความถี่ การหาค่าร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหา สังเคราะห์ข้อค้นพบและข้อเสนอแนะของงานวิจัยในด้านสื่อการ

สอน (นวัตกรรม) และสาระการเรียนรู้ และนำเสนอผลการสังเคราะห์ตามขอบเขตเนื้อหาที่กำหนด 2 ด้าน ได้แก่ ลักษณะปัญหาของงานวิจัย ข้อค้นพบและข้อเสนอแนะของงานวิจัย

ผลการวิจัย

1) สรุปผลการวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียน แสดงให้เห็นว่านักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยชั้นปีที่ 5 ในปีการศึกษา 2552–2555 รวมจำนวน 187 คน มีงานวิจัยในชั้นเรียนคนละ 1 เรื่อง เป็นจำนวนรวม 187 เรื่อง แบ่งออกเป็นปีการศึกษา ดังนี้ ปีการศึกษา 2552 จำนวน 37 เรื่อง ปีการศึกษา 2553 จำนวน 48 เรื่อง ปีการศึกษา 2554 จำนวน 50 เรื่อง และปีการศึกษา 2555 จำนวน 52 เรื่อง รูปแบบงานวิจัยในชั้นเรียนเป็นงานวิจัยแบบ Action Research กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนเรียนที่เรียนในระดับการศึกษาปฐมวัย 2 ช่วงอายุ คือ ระหว่างอายุ 3-4 ปี และ 5-6 ปี จำนวนของกลุ่มเป้าหมายมีตั้งแต่ศึกษารายกรณี (Case-study) และ 3 ถึง 12 สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความร้อยละ ส่วนใหญ่แสดงผลในรูปแบบกราฟเปรียบเทียบข้อมูลก่อนและหลังการทดลอง และแสดงผลเป็นช่วงเวลา (Time-series) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบประเมิน แบบสังเกต แบบทดสอบความสามารถ ที่นักศึกษาสร้างขึ้นเองโดยผ่านการตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนด้วยการคำนวณหาค่าจากสูตร IOC และปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นครูปฐมวัยประจำการสอน

ในภาพรวมของงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษา แขนงวิชาการศึกษาปฐมวัยชั้นปีที่ 5 ในปีการศึกษา 2552–2555 นักศึกษาสามารถระบุและพรรณนาปัญหาของการวิจัยได้อย่างเหมาะสมและมีจุดมุ่งหมายของการวิจัยที่ชัดเจน ตั้งเป้าหมายของลำดับการแก้ปัญหาได้เหมาะสมกับกรอบเวลาในการฝึกประสบการณ์ มีการสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล แต่คงยังขาดหรือมีความบกพร่องในเรื่องข้อมูลความรู้เกี่ยวกับข้อค้นพบจากการวิจัย และข้อเสนอแนะในการวิจัย

2) สรุปผลการวิเคราะห์ลักษณะงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2552–2555 ผลการวิเคราะห์ตามรายปีการศึกษาเป็นจำนวนเรื่องที่นักศึกษาได้นำเสนอไว้จำนวน 187 เรื่อง งานวิจัยในชั้นเรียนแต่ละเรื่องมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาส่งเสริมและปรับปรุงให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการที่เหมาะสมวัย เพื่อวางพื้นฐานทางการศึกษา และพื้นฐานทางด้านบุคลิกภาพตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามวัยให้แก่เด็กปฐมวัย โดยแบ่งกลุ่มเป็นพัฒนาการของเด็กปฐมวัยเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกายประกอบด้วย การพัฒนากล้ามเนื้อใหญ่ กล้ามเนื้อเล็ก การประสานสัมพันธ์ระหว่างมือกับตา ด้านอารมณ์-จิตใจประกอบด้วย การพัฒนาสมาธิ ความตั้งใจเรียน การปลูกฝังนิสัยการรักการอ่าน ด้านสังคมประกอบด้วย การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม คุณลักษณะการเป็นคนดีในการทำงานและการอยู่ร่วมสังคมกับผู้อื่น การปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดี สุขนิสัยในการรับประทานอาหาร รวมถึงการช่วยเหลือตนเอง และด้านสติปัญญาประกอบด้วย การพัฒนาทักษะการคิด การคิดแก้ปัญหา และความคิดสร้างสรรค์ การพัฒนาความพร้อมในการเรียน การอ่านการเขียน ทักษะทางคณิตศาสตร์ขั้นพื้นฐานและทักษะการสื่อสารทั้งด้านการฟัง การพูด และการใช้ภาษา

ในภาพรวมพบว่า มีรายงานการวิจัยที่เน้นพัฒนาการด้านร่างกายจำนวน 54 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.88 พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจจำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.55 พัฒนาการด้านสังคมจำนวน 44 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 23.53 และพัฒนาการด้านสติปัญญาจำนวน 73 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 39.04 และเมื่อพิจารณาเป็นรายปีการศึกษาเห็นได้ว่า พัฒนาการด้านสติปัญญาในแต่ละปีการศึกษามีการแก้ปัญหาสูงสุดยกเว้นปีการศึกษา 2555 ที่มีลำดับรองจากพัฒนาการด้านร่างกาย พัฒนาการด้านที่มีลำดับการแก้ปัญหารองลงมาได้แก่ พัฒนาการด้านร่างกาย ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาด้านกล้ามเนื้อเล็ก และพัฒนาการด้านอารมณ์-จิตใจในแต่ละปีการศึกษามีการแก้ปัญหาน้อยที่สุด

3) สรุปผลการวิเคราะห์หัตถกรรมที่ใช้ในงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยชั้นปีที่ 5 ในปีการศึกษา 2552 – 2555 รวมจำนวน 187 เรื่อง (N = 187) หัตถกรรมหรือสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ในงานวิจัยในชั้นเรียนเพื่อแก้ปัญหาพัฒนาการร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม และสติปัญญา ได้แก่ ศิลปะนิทาน เกมศึกษา การละเล่นและการเคลื่อนไหว แบบฝึก/ชุดฝึก เบียร์รถรถ/การใช้แรงเสริม กิจกรรมประกอบอาหาร รูปแบบการเรียนรู้ได้กนกวิจัย และหัตถกรรมอื่นๆ

หัตถกรรมที่ใช้ในงานวิจัยในชั้นเรียนสูงสุด คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยศิลปะจำนวน 61 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 32.62 ประกอบด้วยการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ศิลปะสร้างสรรค์ ศิลปะประดิษฐ์ ศิลปะการปั้น ศิลปะการร้อย ศิลปะการตัด ศิลปะการวาด ศิลปะพิมพ์ ศิลปะการระบายสี ศิลปะการปะติด ศิลปะการพับ การจัดการเรียนรู้ด้วยนิทานจำนวน 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 23.53 ประกอบด้วยการจัดการเรียนการสอนโดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเกมการศึกษาจำนวน 28 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.97 การจัดการเรียนรู้ด้วยการละเล่นและการเคลื่อนไหว จำนวน 11 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.88 ประกอบด้วยการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การละเล่นไทย การละเล่นพื้นบ้าน แอโรบิก โยคะ นันทนาการและการเคลื่อนไหวประกอบเพลง การจัดการเรียนรู้ด้วยหัตถกรรมแบบฝึก/ชุดฝึกจำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.81 การจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมประกอบอาหารจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.60 การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ได้กนกวิจัยจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.07 และมีการจัดการเรียนรู้ด้วยหัตถกรรมอื่นๆ อีกจำนวน 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.83

4) สรุปผลการวิเคราะห์รายละเอียดงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยชั้นปีที่ 5 โดยเรียงลำดับจากด้านพัฒนาการที่มีผู้วิจัยสนใจและศึกษาแก้ปัญหาสูงสุด พบว่า

อันดับที่ 1 งานวิจัยพัฒนาด้านสติปัญญา แบ่งออกเป็น (1) ทักษะการเปรียบเทียบพัฒนาด้วย ชุดกิจกรรมฝึกความพร้อม (2) ทักษะการนับการรู้ค่าตัวเลขพัฒนาด้วยชุดพัฒนาทักษะด้านจำนวน (3) การจำแนกประเภท พัฒนาด้วย ชุดกิจกรรมการจัดกิจกรรมเกมการศึกษา (4) ทักษะการสังเกตพัฒนาด้วยชุดกิจกรรมฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้า (5) ความคิดริเริ่มพัฒนาด้วยชุดกิจกรรมวาดลายเส้น การทำศิลปะสร้างสรรค์ด้วยกระดาษเส้น ศิลปะการวาดภาพต่อเติมจากภาพพิมพ์ (6) การการรู้ค่าจำนวน 1-10 พัฒนาด้วยกิจกรรมศิลปะ เกมการศึกษาชุดกิจกรรมตัวเลข 1-9 เกมการศึกษาคณิตศาสตร์ (7) อ่านตัวอักษรภาษาอาหรับ อักษรภาษาอังกฤษพัฒนาด้วยชุดฝึกการอ่าน ศิลปะสร้างสรรค์ (8) ทักษะด้านการฟังพัฒนาด้วยนิทานประกอบหุ่น

มือ (9) การคิดเชิงเหตุผลพัฒนาด้วยกิจกรรมเกมการศึกษา (10) ทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์พัฒนาด้วยกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ (11) ส่งเสริมนิสัยรักการอ่านพัฒนาด้วยนิทานรูปแบบพิเศษ (12) การพูดตอบคำถามพัฒนาด้วยการเล่านิทาน (13) ทักษะการฟังแบบจับใจความพัฒนาด้วยการเล่านิทาน

อันดับที่ 2 คือ งานวิจัยพัฒนาด้านร่างกาย แบ่งออกเป็น (1) กล้ามเนื้อมัดเล็กพัฒนาด้วย ชุดพัฒนา กล้ามเนื้อมัดเล็ก กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ กิจกรรมการปั้น ศิลปะการตัด การร้อยลูกปัด ศิลปะสร้างสรรค์จากงานประดิษฐ์ การร้อยเชือก กิจกรรมศิลปะประดิษฐ์ตุ๊กตาไล่ฝน (2) กล้ามเนื้อมัดใหญ่ พัฒนาด้วย การเคลื่อนไหวแอโรบิก แอโรบิคมวยไทย กิจกรรมการละเล่นไทย กิจกรรมการร่าย กิจกรรมความสัมพันธ์ระหว่างมือกับตา

อันดับที่ 3 งานวิจัยพัฒนาด้านสังคม แบ่งออกเป็น (1) พฤติกรรมกล้าออกพัฒนาด้วยใช้กิจกรรมนันทนาการ (2) ความเชื่อมั่นในการกล้าแสดงออก พัฒนาด้านกิจกรรมเล่านิทาน กิจกรรมการละเล่นไทย นิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมติ (3) ความมีวินัย พัฒนาด้วยกิจกรรมการเล่านิทาน นิทานคุณธรรม ชุดกิจกรรม (4) พฤติกรรมทางสังคม พัฒนาด้วยกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ (5) ความรับผิดชอบด้านการจัดเก็บของเล่น พัฒนาด้วยเบียร์รถกร (6) ความเชื่อมั่นในตนเอง พัฒนาด้วยการเล่านิทาน (7) พฤติกรรมการเข้าคิว พัฒนาด้วยกิจกรรมเกมการศึกษา (8) ทักษะทางสังคมพัฒนาด้วยศิลปะสร้างสรรค์เป็นกลุ่ม

อันดับที่ 4 งานวิจัยพัฒนาด้านอารมณ์-จิตใจ แบ่งออกเป็น (1) การลดพฤติกรรมก้าวร้าวพัฒนาด้วยกิจกรรมการเล่านิทาน การเล่านิทานประกอบสื่อ นิทานคุณธรรมประกอบการเสริมแรงทางสังคม การเสริมทางบวก เบียร์รถกร (2) ความคิดละเอียดลออ พัฒนาด้วยกิจกรรมศิลปะการปะติด (3) พฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง พัฒนาด้วยกิจกรรมโยคะ ชุดนิทานส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม (4) พฤติกรรมด้านสมาธิในการเรียนรู้พัฒนาด้วยเกมการศึกษา

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยชั้นปีที่ 5 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2552-2555 รวม 187 เรื่องนี้ จะเห็นได้ว่าการดำเนินงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และมาตรฐานครุศึกษาปฐมวัยในระดับปริญญาตรีของ สมาคมการศึกษาปฐมวัยแห่งชาติ ซึ่งเป็นสิ่งบ่งชี้ประการหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าการจัดการศึกษาและการผลิตครูปฐมวัยของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามีคุณภาพ มีความเชื่อถือได้ในด้านวิชาชีพ ผู้วิจัยขอเสนอผลจากการวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนมาอภิปรายดังนี้

สรุปผลการวิเคราะห์ลักษณะงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2552-2555 ตามกลุ่มพัฒนาการ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์-จิตใจ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา พบว่า พัฒนาการด้านสติปัญญามีการแก้ปัญหาสูงสุด เป็นจำนวน 73 เรื่อง จาก 187 เรื่อง พัฒนาการด้านร่างกายจำนวน 54 เรื่อง เป็นลำดับรองลงมา สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะสาระ

การเรียนรู้ในระดับการศึกษาปฐมวัย ประกอบด้วย องค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการและคุณลักษณะหรือ ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมองค์ความรู้ หรือความรู้สำหรับการศึกษาปฐมวัยจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตัว เด็กบุคคล สถานที่ที่แวดล้อมเด็ก ธรรมชาติรอบตัว และสิ่งต่างๆ ที่เด็กมีโอกาสใกล้ชิดหรือมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันและเป็นสิ่งที่เด็กสนใจ ไม่นั่นเนื้อหาและการท่องจำ แต่มุ่งเน้นให้เด็กได้รับประสบการณ์และมี ทักษะหรือกระบวนการ เช่น ทักษะการเคลื่อนไหว ทักษะทางสังคม ทักษะการคิด ทักษะการใช้ภาษา ทักษะ คณิตศาสตร์และทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนระดับการศึกษาปฐมวัยใช้สาระการเรียนรู้เป็นสื่อกลางในการจัด กิจกรรมให้กับเด็กด้วยการบูรณาการผ่านการเล่น เรียกว่า การจัดประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน ทั้งร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา ซึ่งจำเป็นต่อการพัฒนาเด็กให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ (กรม วิชาการ, 2546: 35-42) แต่เมื่อนักศึกษาใช้แบบทดสอบหรือแบบประเมินความรู้ความสามารถทางสติปัญญา ซึ่งต้องใช้ความรู้ความจำความเข้าใจเป็นหลัก เป็นผลให้มิได้กับบางคนในชั้นเรียนยังไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน

สำหรับพัฒนาการด้านร่างกายซึ่งมีผู้ศึกษาเป็นลำดับรองลงมา สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ความสามารถในการพัฒนาการด้านนี้ นักศึกษาสามารถสังเกตเห็นและตรวจสอบพัฒนาการด้านร่างกายกับ ลักษณะตามวัยได้ง่าย จึงเป็นปัญหาที่มีความชัดเจนเชิงประจักษ์ พัฒนาการด้านอารมณ์-จิตใจในแต่ละปี การศึกษามีการศึกษาเพื่อแก้ปัญหาที่น้อยที่สุด เนื่องจากกรอบเวลาในการทดลองมีจำกัดประมาณ 6-8 สัปดาห์ หากนักศึกษทำการทดลองด้วยนวัตกรรมที่สร้างขึ้นและยังไม่เกิดผลการเปลี่ยนแปลงตามในระยะของกรอบ เวลา นักศึกษาอาจจะสรุปว่านวัตกรรมที่ใช้ทดลองไม่มีผลต่อตัวแปรตามที่จะศึกษา ซึ่งตามความเป็นจริง พัฒนาการด้านอารมณ์-จิตใจ และพัฒนาการด้านสังคมเป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูและการใช้ชีวิตประจำวัน เพราะ การที่บุคคลจะเกิดลักษณะนิสัยใดๆนั้น บุคคลต้องมีโอกาสรับรู้และใส่ใจในสิ่งนั้นๆ มีโอกาสได้ ตอบสนองต่อสิ่งนั้นและเกิดความรู้สึกพึงพอใจ เห็นคุณค่าของสิ่งนั้น แล้วนำไปปฏิบัติจนพัฒนาเป็นลักษณะ นิสัย (ทศนา แชนนี, 2550: 46)

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. การวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับผลการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมต่างๆ ได้แก่ กิจกรรมการเล่น การเล่านิทานและการเล่าเรื่อง กิจกรรมสร้างสรรค์และการเล่นตามมุม ดนตรีและการเคลื่อนไหว เกม การศึกษา ฯลฯ เพื่อหาวิธีการใช้กิจกรรมต่างๆ ในการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย
2. การวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมินผลเป็นการวิจัยที่เน้น กระบวนการในการสร้างเครื่องมือวัดผลมาตรฐาน สามารถนำไปใช้วัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำและเชื่อถือได้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. 2545. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ).
- คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. 2552. หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (สาขาการศึกษา 5 ปี) ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2552. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ทิศนา แคมมณี. 2550. ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นางลักษณ์ วิรัชชัย; และ สุวิมล ว่องวาณิช. 2542. การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาด้วยการวิเคราะห์อภิปรายและการวิเคราะห์เนื้อหา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- นัยนา ตันติวิสุทธิ. 2546. การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้นำในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษา. รายงานการวิจัย. ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัศมี ตันเจริญ. 2552. พัฒนาการและแนวโน้มของหลักสูตรครุศึกษาปฐมวัยระดับปริญญาตรีในประเทศไทย. รายงานการวิจัย. ปริญญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุทุมพร จามรمان. 2544. การวิจัยในชั้นเรียนและในโรงเรียนเพื่อพัฒนานักเรียน. กรุงเทพฯ : ฟีนีพับบลิชซิง.

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

กนกวรรณ กาญจนธานี¹

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

ณัฐธิดา สุวรรณโณ

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

อนุ เจริญวงศ์ระยัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

รับต้นฉบับ: 13 ตุลาคม 2557   รับตีพิมพ์: 20 มกราคม 2558

บทความวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และทดสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม โดยพัฒนาหลักสูตรจากปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ 7 ปัจจัย ใช้เวลาฝึกอบรมตลอดหลักสูตรจำนวน 6 ชั่วโมงแบ่งเป็นการบรรยาย 2 ชั่วโมง และการฝึกปฏิบัติ 4 ชั่วโมงโดยให้น้ำหนักกับตัวแปรต่างๆ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ความพร้อมของธุรกิจ(RD) เจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์(AT) อิทธิพลทางสังคม(SI) การรับรู้ประโยชน์(PU) การรับรู้ว่ายางง่าย(PEU) การรับรู้ความเสี่ยง (PR) และความเข้ากันได้กับสิ่งที่มีอยู่ (CO) กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้คือเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาสจำนวน 21 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์วัดก่อน และหลังการฝึกอบรม การวิเคราะห์ข้อมูลทำโดยใช้รูปแบบการศึกษากลุ่มเดียววัดก่อน-หลังการฝึกอบรม (One-group pretest-posttest design) และเปรียบเทียบผลที่ได้ ก่อนและภายหลังฝึกอบรม โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการเข้ารับการฝึกอบรม นำเสนอผลการวิจัยโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และการทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ t-test

ผลการวิจัยพบว่าหลังการฝึกอบรม ผู้เข้าร่วมการอบรมมีเจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ในทางบวกสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม และผลการทดสอบทางสถิติพบว่าเจตคติหลังการฝึกอบรมดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การตลาดอิเล็กทรอนิกส์, วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, ความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์, หลักสูตรฝึกอบรม

¹ การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึง อาจารย์ ดร.กนกวรรณ กาญจนธานี ภาควิชาบริหารธุรกิจและเศรษฐศาสตร์, คณะวิทยาการจัดการ, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, E-mail: kanokwan.k@yru.ac.th

The Training Course Development to Increase the Intention to Use E-Marketing for SMEs in the Three Southern Border Provinces of Thailand

Kanokwan Kanchanatane¹

Yala Rajabhat University

Nuttida Suwanno

Prince of Songkla University

Anu Jarernvongrayab

Pibulsongkram Rajabhat University

Received: 13 October 2014   Accepted: 20 January 2015

Research Article

The purposes of this research were to develop a training course in order to increase the intention for using E-Marketing for SMEs in the three southern border provinces of Thailand, and to test the efficiency of the training course. The training course was developed by using the 7 factors that affected the intention to use E-Marketing. The period of this training course is 6 hours, 2 hours for lecture and 4 hours for practice. The weighting of each factor sorted by descending are readiness (RD), Attitude toward using E-Marketing (AT), Social influence (SI), Perceived usefulness (PU), Perceived ease of use (PEU), Perceived risk (PR) and Compatibility (CO). Samples of this research were 21 SMEs' owner in Yala, Pattani and Narathiwat provinces. Data collected using the attitude toward using E-Marketing measurement questionnaire, which collected before and after attended the training course. The data analysis using one-group pretest-posttest design, compared the data before and after attended the training course using descriptive statistics and tested the mean difference using t-test

The result showed that, after attending the training, attendant's attitude toward using E-Marketing had increased. The mean difference between pretest and posttest was statistical significance at 0.05.

Keywords: E-Marketing, Small and medium sized businesses, Intention to use E-Marketing, Training course

---

¹ Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Dr. Kanokwan Kanchanatane¹
Department of Business Administration and Economics, Faculty of Management Science, Yala Rajabhat University, Email: misspiw@gmailmail.com

บทนำ

เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต (Internet) มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ผู้ใช้งานที่อยู่ในพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลกสามารถเชื่อมต่อกันได้อย่างไร้ขีดจำกัดจนกลายเป็นโลกไร้พรมแดน (Globalization) เมื่อเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของมนุษย์มากขึ้นและมีผลทำให้ตลาดในการซื้อขายสินค้าเปลี่ยนแปลง ระบบเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมของผู้บริโภคจึงเปลี่ยนแปลง เนื่องจากพฤติกรรมของผู้บริโภคได้รับอิทธิพลจากเจตคติซึ่งเกิดจากทั้งประสบการณ์โดยตรงและอิทธิพลจากครอบครัวและคนรอบข้าง (Schiffman and Kanuk, 2009) ดังนั้นการซื้อขายสินค้าผ่านอินเทอร์เน็ตจึงกลายเป็นจุดมุ่งหมายใหม่ของผู้ซื้อและผู้ขายจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Chong et al., 2011) แต่ในทางกลับกัน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยซึ่งประกอบด้วยจังหวัดยะลา ปัตตานี และ นราธิวาส กลับมีการซื้อขายสินค้าและบริการหรือดำเนินธุรกิจกับคู่ค้าผ่านอินเทอร์เน็ตและใช้อินเทอร์เน็ตและสื่อเครือข่ายสังคมในการโฆษณาประชาสัมพันธ์จำนวนน้อย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กระทรวงอุตสาหกรรม, 2555)

หากพิจารณาจากรายงานข้อมูล SMEs วิเคราะห์เชิงลึกรายกลุ่มจังหวัด ของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กระทรวงอุตสาหกรรม ในปี พ.ศ. 2555 พบว่าในจังหวัดยะลา มีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวน 618 แห่ง จำแนกเป็นวิสาหกิจขนาดกลางจำนวน 11 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 1.78 และวิสาหกิจขนาดย่อมจำนวน 607 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 98.22 มีวิสาหกิจที่จัดจำหน่ายสินค้าและบริการผ่านระบบอินเทอร์เน็ตจำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.49 จำแนกเป็นวิสาหกิจขนาดกลาง 1 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.16 และวิสาหกิจขนาดย่อมจำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.34 มีวิสาหกิจที่ใช้อินเทอร์เน็ตและสื่อเครือข่ายสังคมในการโฆษณาประชาสัมพันธ์จำนวน 4 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.65 จำแนกเป็นวิสาหกิจขนาดกลาง 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.34 และวิสาหกิจขนาดย่อมจำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.34 (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กระทรวงอุตสาหกรรม, 2555) ซึ่งจะเห็นได้ว่าวิสาหกิจที่จัดจำหน่ายสินค้าและบริการผ่านระบบอินเทอร์เน็ตและวิสาหกิจที่ใช้อินเทอร์เน็ตและสื่อเครือข่ายสังคมในการโฆษณาประชาสัมพันธ์มีจำนวนน้อยมาก เมื่อเทียบกับจำนวนวิสาหกิจทั้งหมด

สาเหตุที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการซื้อขายสินค้าและบริการหรือดำเนินวิสาหกิจกับคู่ค้าผ่านอินเทอร์เน็ตและใช้อินเทอร์เน็ตและสื่อเครือข่ายสังคมในการโฆษณาประชาสัมพันธ์จำนวนน้อย เนื่องจากอุปสรรคในการยอมรับการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเกิดจากการที่วิสาหกิจต้องการเห็นโอกาสทางธุรกิจที่ชัดเจนจากการใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเปรียบเทียบกับเครื่องมือทางการตลาดแบบดั้งเดิมก่อนที่จะตัดสินใจยอมรับ (Winkhofler and Houghton, 2000) นอกจากนั้นบุคลากรที่อยู่ในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ยังมีความรู้ด้านเทคโนโลยีที่จำกัด จึงไม่สามารถนำกลยุทธ์ทางด้านการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ในภาพรวมได้ (Jeffcoate et al., 2002) ยิ่งไปกว่านั้นการพัฒนาและดูแลรักษาเว็บไซต์ถือเป็นเรื่องสิ้นเปลืองสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และหากทำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปแล้วไม่มีระบบบริการลูกค้าที่ดีอาจส่งผลเสียต่อวิสาหกิจมากกว่าผลดี (Herbig and Hale, 1997; Downie,

2002) จึงส่งผลให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขาดโอกาสในการเพิ่มช่องทางการทำการตลาดและอาจเสียส่วนแบ่งทางการตลาดให้ธุรกิจขนาดใหญ่

การทดสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ (Behavioral Intention: BI) จำนวน 7 ปัจจัยได้แก่ เจตคติต่อการใช้เทคโนโลยี (Attitude toward using Technology: AT) การรับรู้ประโยชน์ (Perceived Usefulness: PU) และการรับรู้ว่าใช้งานง่าย (Perceived Ease of Use: PEU) ความเข้ากันได้กับสิ่งที่มีอยู่ (Compatibility: CO) อิทธิพลทางสังคม (Social Influences: SI) การรับรู้ความเสี่ยง (Perceived Risk: PR) และความพร้อมของธุรกิจ (Organization Readiness: RD) โดยใช้แบบจำลองสมการเชิงโครงสร้าง เก็บข้อมูลจากเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัด ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส จำนวน 430 ราย พบว่าความพร้อมของธุรกิจ และเจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ของเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.90 และ 0.42 ตามลำดับ (กนกวรรณ กาญจนธานี, 2557) จากผลการทดสอบดังกล่าวสามารถนำไปกำหนดแนวทางการพัฒนาเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมุ่งเน้นปัจจัยความพร้อมของธุรกิจและปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อเจตคติ เพื่อเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์

การเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์สำหรับเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทำได้โดยใช้วิธีการฝึกอบรมเนื่องจากการฝึกอบรมเป็นกิจกรรมการเรียนรู้เฉพาะบุคคล เพื่อที่จะปรับปรุงและเพิ่มพูนความรู้ (knowledge) ทักษะ (skill) และทัศนคติ (attitude) อันเหมาะสม จนก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมและทัศนคติต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (พงศ์ หรดาล, 2539) โดยออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมให้มีความสอดคล้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ ทั้ง 7 ปัจจัย ให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ครอบคลุมรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เข้ารับการอบรม และทดสอบหลักสูตรฝึกอบรมโดยใช้รูปแบบการศึกษากลุ่มเดียววัดก่อน-หลังการฝึกอบรม (One-group pretest-posttest design) โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์วัดก่อนที่จะเริ่มการฝึกอบรมและวัดหลังการอบรมสิ้นสุดนำเสนอผลการทดสอบหลักสูตรฝึกอบรมและเปรียบเทียบผลที่ได้ ก่อนและภายหลังฝึกอบรม โดยใช้วิธีทดสอบค่าทีแบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Dependent group) รวมถึงการใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่อเปรียบเทียบคะแนนต่ำสุดคะแนนสูงสุดค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

วัตถุประสงค์การวิจัย

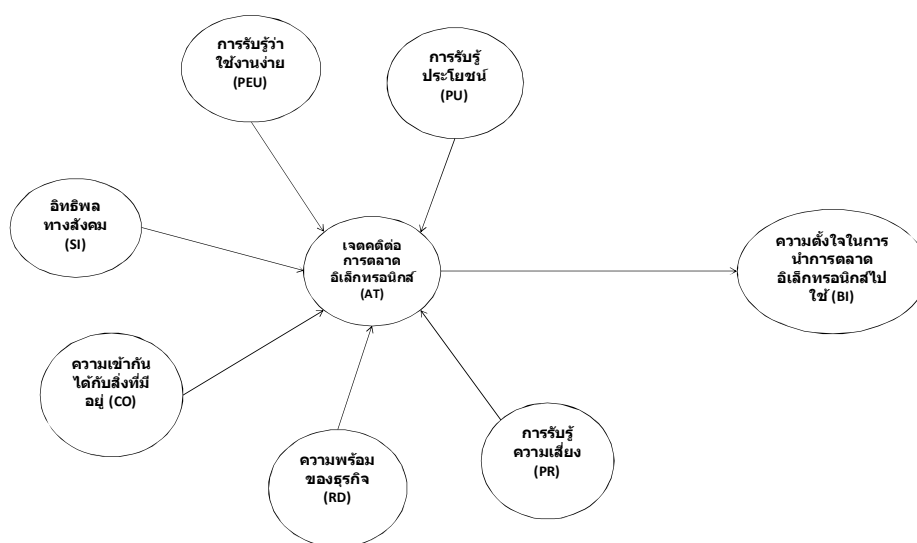
1. พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
2. ทดสอบประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยครั้งนี้มีพื้นฐานมาจากแบบจำลองการยอมรับเทคโนโลยี (Technology Acceptance Model: TAM) (Davis, 1968) ที่แสดงให้เห็นว่าความตั้งใจใช้เทคโนโลยี(BI) ได้รับอิทธิพลจากเจตคติต่อเทคโนโลยี (AT) ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากการรับรู้ประโยชน์ (PU) และการรับรู้ว่ายาง่าย (PEU) แบบจำลองการยอมรับเทคโนโลยีเป็นแบบจำลองที่มีนักวิจัยจำนวนมากนำไปศึกษาโดยนำไปประยุกต์ใช้ในหลากหลายสาขา และมีการเพิ่มปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับงานในสาขาที่สนใจ ได้แก่ตัวแปรอิทธิพลทางสังคม (SI) (Maholtra and Galletta, 1999) นอกจากนั้นยังมีการนำแบบจำลองการยอมรับเทคโนโลยีไปบูรณาการเพื่อใช้งานร่วมกับทฤษฎีการแพร่กระจายนวัตกรรม (DIT) (Rogers, 1983) และได้ตัวแปรเพิ่มขึ้นมา ได้แก่ ความเข้ากันได้กับสิ่งที่มีอยู่ (CO) การบูรณาการ TAM เข้ากับ DIT ก็มีนักวิจัยจำนวนมากนำไปใช้งานและจากการศึกษาของ Wu and Wang, 2005 ได้เพิ่มตัวแปรการรับรู้ความเสี่ยง (PR) เข้าไปในแบบจำลอง หลังจากนั้น El-Gohary, 2012 ได้นำการบูรณาการ TAM เข้ากับ DIT ไปประยุกต์ใช้ในการศึกษาการยอมรับการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ และได้เพิ่มปัจจัย ความพร้อมขององค์กร (RD) เข้าไปในแบบจำลอง

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้นจึงได้ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ (Behavioral Intention: BI) จำนวน 7 ปัจจัยได้แก่ เจตคติต่อการใช้เทคโนโลยี (Attitude toward using Technology: AT) การรับรู้ประโยชน์ (Perceived Usefulness: PU) และ การรับรู้ว่ายาง่าย (Perceived Ease of Use: PEU) ความเข้ากันได้กับสิ่งที่มีอยู่(Compatibility: CO) อิทธิพลทางสังคม (Social Influences: SI) การรับรู้ความเสี่ยง(Perceived Risk: PR) และความพร้อมของธุรกิจ (Organization Readiness: RD) สามารถแสดงกรอบความคิดของการวิจัยได้ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบความคิดของการวิจัย

วิธีการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่เจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดยะลา ปัตตานี และ นราธิวาสที่ยังไม่ได้นำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบ โควตา เพื่อให้มีเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจากแต่ละจังหวัดเข้าร่วมในการวิจัยจำนวนเท่าๆ กัน จังหวัดละ 10 ราย รวมเป็น 30 ราย โดยผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ครบถ้วนตามโปรแกรมจริงทั้งหมด 21 ราย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่ง พัฒนาขึ้นจากปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ ใช้เวลาฝึกอบรมตลอดหลักสูตรจำนวน 6 ชั่วโมง แบ่งเป็นการบรรยาย 2 ชั่วโมง และการฝึกปฏิบัติ 4 ชั่วโมงโดยให้น้ำหนักกับตัวแปรต่างๆ เรียงลำดับ จากมากไปหาน้อยดังนี้ ความพร้อมของธุรกิจ(RD) เจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์(AT)อิทธิพลทางสังคม(SI) การรับรู้ประโยชน์(PU) การรับรู้ว่าใช้งานง่าย(PEU)การรับรู้ความเสี่ยง (PR) และความเข้ากันได้กับสิ่งที่มีอยู่ (CO) แสดงการกำหนดน้ำหนักตัวแปรให้กับเนื้อหาของแต่ละหัวข้อฝึกอบรมจำแนกเป็นร้อยละ ดังตาราง 1

ตาราง 1 การกำหนดน้ำหนักของตัวแปรให้กับเนื้อหาของแต่ละหัวข้อฝึกอบรม

หัวข้อ	เนื้อหา	น้ำหนัก (ร้อยละ)
1.การเตรียมความพร้อมเพื่อนำ การตลาดอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ใน ธุรกิจ	เตรียมความพร้อมให้กับเจ้าของ วิสาหกิจ โดยการให้ความรู้เกี่ยวกับ การตลาดอิเล็กทรอนิกส์และ เสริม ทักษะการใช้เครื่องมือทาง การตลาดอิเล็กทรอนิกส์	30
2. อิทธิพลทางสังคมที่มีต่อการ ดำเนินกิจกรรมทางการตลาด อิเล็กทรอนิกส์	-ศึกษาอิทธิพลทางสังคมต่อ การตลาดอิเล็กทรอนิกส์โดยใช้ กรณีศึกษา	25
3.ประโยชน์ของการตลาด อิเล็กทรอนิกส์	-ความหมายและประโยชน์ของ การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ -กลยุทธ์ทางการตลาด อิเล็กทรอนิกส์	20

ตาราง 1 การกำหนดน้ำหนักของตัวแปรให้กับเนื้อหาของแต่ละหัวข้อฝึกอบรม (ต่อ)

หัวข้อ	เนื้อหา	น้ำหนัก (ร้อยละ)
4. ความยาก-ง่ายของการเรียนรู้ วิธีการใช้และการใช้เครื่องมือทาง การตลาดอิเล็กทรอนิกส์	-การสมัครใช้งานเครื่องมือทาง การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ -เทคนิคต่างๆ ในการใช้งาน เครื่องมือทางการตลาด อิเล็กทรอนิกส์ -การโฆษณาประชาสัมพันธ์โดยใช้ เครื่องมือทางการตลาด อิเล็กทรอนิกส์	15
5. ความเสี่ยงในการใช้การตลาด อิเล็กทรอนิกส์	-ความเป็นส่วนตัวและความ ปลอดภัยในการใช้เครื่องมือทาง การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ -การรักษาบัญชีผู้ใช้ให้ปลอดภัย	5
6.ความเข้ากันได้ของการตลาด อิเล็กทรอนิกส์กับธุรกิจที่ดำเนินอยู่	การประยุกต์ใช้การตลาด อิเล็กทรอนิกส์โดยใช้ข้อมูลของ วิสาหกิจ	5

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้รับการตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ท่าน ก่อนที่จะนำไปทดสอบและนำกลับมาปรับปรุงให้เครื่องมือมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

3. ขั้นตอนการวิจัย มี 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้(ศิรินรินทร์ ปัญญาพุนตระกูล, 2554)

ขั้นตอนที่ 1. กำหนดวัตถุประสงค์ในการฝึกอบรมสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเด็น (ทิตินา เขมณี, 2550)

1) เพื่อพัฒนาเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เป็นการเน้นให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์ของการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ การเริ่มต้นใช้เครื่องมือทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ ความเสี่ยงในการใช้งานเครื่องมือทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ อิทธิพลทางสังคมที่มีต่อการดำเนินกิจกรรมทางการตลาด และการเตรียมความพร้อมเพื่อนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ในวิสาหกิจใช้วิธีการให้ความรู้โดยการบรรยาย

2) เพื่อพัฒนาเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในด้านจิตพิสัย (Affective Domain) มุ่งเน้นในการพัฒนาให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีเจตคติที่ดีต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ โดยส่งเสริมให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมรับรู้ว่าการตลาดอิเล็กทรอนิกส์มีประโยชน์ รับรู้ว่าการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ใช้งานง่าย รับรู้ว่าการตลาดอิเล็กทรอนิกส์เข้ากันได้กับสิ่งที่มีอยู่ รับรู้ถึงความเสี่ยงในการใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ รับรู้ถึงอิทธิพลทาง

สังคมที่มีต่อความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ และเสริมสร้างเจตคติที่ดีเพื่อเพิ่มความตั้งใจในการนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในวิสาหกิจ โดยใช้วิธีการบรรยายและแลกเปลี่ยนประสบการณ์

3) เพื่อพัฒนาเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) มุ่งเน้นในการพัฒนาให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความสามารถในการใช้เครื่องมือทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ โดยให้ฝึกปฏิบัติการสมัครใช้งานจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ สมัครใช้งานเครือข่ายสังคมเพื่อการทำตลาดอิเล็กทรอนิกส์ การสมัครใช้งานกระดานสนทนาเพื่อทำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ ทดลองใช้งานเครื่องมือทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ และสามารถใช้เครื่องมือทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างปลอดภัย

ขั้นตอนที่ 2 การเลือกการจัดเนื้อหาวิชา เพื่อพัฒนาให้เกิดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเป้าหมายที่วางไว้ มีการจัดเนื้อหาโดยเริ่มบรรยายความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการตลาดอิเล็กทรอนิกส์เพื่อปรับพื้นฐานและปรับเจตคติของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ไปจนถึงการฝึกปฏิบัติการจากวิธีการง่ายไปสู่ยาก

การกำหนดเนื้อหาในการฝึกอบรมอ้างอิงมาจากปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ โดยให้น้ำหนักของเนื้อหาตามค่าอิทธิพลที่มีต่อความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ สามารถกำหนดเนื้อหา วัตถุประสงค์ และเทคนิคที่ใช้ในการฝึกอบรมตามตัวแปรสาเหตุของการวิจัยได้ 6 หัวข้อ คือ

1) ประโยชน์ของการตลาดอิเล็กทรอนิกส์มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ของการตลาดอิเล็กทรอนิกส์กับเจ้าของวิสาหกิจ วิธีการหรือเทคนิคที่ใช้ในการฝึกอบรมคือการบรรยาย

2) การเรียนรู้การใช้งานการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เจ้าของวิสาหกิจได้ตระหนักว่าสามารถเรียนรู้การใช้งานการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ได้ในระยะเวลาอันสั้นและการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ใช้งานง่าย วิธีการหรือเทคนิคที่ใช้ในการฝึกอบรมคือการสาธิตและฝึกปฏิบัติตาม

3) ความเข้ากันได้ของการตลาดอิเล็กทรอนิกส์กับธุรกิจที่ดำเนินอยู่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เจ้าของวิสาหกิจตระหนักว่าการตลาดอิเล็กทรอนิกส์สามารถเข้ากับวิสาหกิจได้เป็นอย่างดี วิธีการหรือเทคนิคที่ใช้ในการฝึกอบรมคือการสาธิตและฝึกปฏิบัติตาม

4) ความเสี่ยงในการใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เจ้าของวิสาหกิจรับรู้ว่าการตลาดอิเล็กทรอนิกส์มีความเสี่ยงแต่สามารถใช้งานได้อย่างปลอดภัย วิธีการหรือเทคนิคที่ใช้ในการฝึกอบรมคือการบรรยาย

5) อิทธิพลทางสังคมที่มีต่อการดำเนินกิจกรรมทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เจ้าของวิสาหกิจตระหนักถึงอิทธิพลทางสังคมที่มีต่อการใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์วิธีการหรือเทคนิคที่ใช้ในการฝึกอบรมคือการบรรยาย

6) การเตรียมความพร้อมเพื่อนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในวิสาหกิจ มีวัตถุประสงค์เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับเจ้าของวิสาหกิจเพื่อให้สามารถนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ในวิสาหกิจได้อย่างมั่นใจ วิธีการหรือเทคนิคที่ใช้ในการฝึกอบรมคือการบรรยาย

นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงกลุ่มผู้เข้ารับการฝึกอบรมซึ่งเป็นผู้ใหญ่ จึงต้องมีการเตรียมเนื้อหาให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรม เนื่องจากผู้เข้ารับการฝึกอบรมส่วนใหญ่เป็นผู้ใหญ่ที่ต้องการการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระ มีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้จากภายใน และมุ่งเน้นที่เป้าหมาย (Knowles, 1970) ซึ่งมีลักษณะการเรียนรู้ที่แตกต่างจากนักเรียน นักศึกษา ผู้วิจัยจึงพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมให้สอดคล้องกับคุณลักษณะการเรียนรู้ของผู้ใหญ่อ้างต่อไปนี้

1) ออกแบบหลักสูตรให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถนำข้อมูลทางธุรกิจของตนมาใช้ในการสร้างเครื่องมือทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระและผู้เข้ารับการฝึกอบรมก็เกิดแรงจูงใจภายในที่จะสร้างเครื่องมือทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ให้สำเร็จเพื่อที่จะได้นำไปทดลองใช้งานจริงหลังจบการฝึกอบรม

2) เนื่องจากผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่เป็นผู้ใหญ่มักจะนำความรู้เดิมและประสบการณ์ชีวิตมาเป็นพื้นฐานของประสบการณ์ในการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถนำประสบการณ์มาใช้ในการเรียนรู้ได้มากที่สุด

3) ผู้ใหญ่มีการเรียนรู้โดยมุ่งเน้นเป้าหมาย ผู้วิจัยจึงออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมให้มุ่งเน้นที่เป้าหมาย ไม่นับวิธีการ ซึ่งผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถเรียนรู้โดยไม่รู้สึกกดดัน

4) ผู้ใหญ่มีการเรียนรู้โดยมุ่งเน้นปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จ ผู้วิจัยจึงออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรมโดยเชื่อมโยงประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมเข้าด้วยกันเพื่อนำทางไปสู่เป้าหมายและความสำเร็จ

5) ผู้ใหญ่ชอบเรียนรู้โดยวิธีการปฏิบัติ ไม่ค่อยสนใจการเรียนรู้ที่มีเนื้อหาหลายๆ หรือการต้องจดจำข้อเท็จจริงหรือตัวเลข ผู้วิจัยจึงออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติ โดยให้ฝึกปฏิบัติ 4 ชั่วโมงในขณะที่บรรยายเพียง 2 ชั่วโมง

6) ผู้ใหญ่ต้องการได้รับความเคารพในความคิดเห็น ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนถึงประสบการณ์ส่วนตัว ผู้วิจัยจึงออกแบบหลักสูตรการฝึกอบรมที่เน้นที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นให้ผู้เข้ารับการอบรมได้มีส่วนร่วม เปิดโอกาสให้ได้ค้นพบตัวเองโดยจัดกิจกรรมที่สามารถรับผิดชอบด้วยตนเอง วิทยากรและพี่เลี้ยงทำหน้าที่ให้คำแนะนำ

เนื่องจากผู้ใหญ่ส่วนมากมีการพัฒนาการเรียนรู้โดยอาศัยรูปแบบการเรียนรู้ที่มีพื้นฐานมาจากในวัยเด็ก (Edmunds, Lowe, Murray, and Seymour, 1999) การพิจารณารูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนถนัดจะช่วยให้การจัดการอบรมมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Richardson, 2005) รูปแบบการเรียนรู้ที่พบบ่อยจำแนกได้เป็น 3 แบบคือ

1) การเรียนรู้โดยการมองเห็น (Visual) ผู้เรียนที่มีความถนัดในการเรียนรู้รูปแบบนี้ต้องการมองเห็นสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ รูปภาพจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากกว่าการอธิบายด้วยคำพูดเพียงอย่างเดียว (Jezierski, 2003)

2) การเรียนรู้โดยการฟัง (Auditory) ผู้เรียนที่มีความถนัดในการเรียนรู้รูปแบบนี้ต้องการได้ยินสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ บางครั้งอาจต้องการอ่านสิ่งที่เรียนรู้ออกมาดังกๆ เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้

3) การเรียนรู้โดยการเคลื่อนไหวร่างกาย (Kinesthetic) ผู้เรียนที่มีความถนัดในการเรียนรู้รูปแบบนี้ต้องการเรียนรู้โดยการฝึกปฏิบัติมากกว่าการฟังหรือการอธิบาย

ขั้นตอนที่ 3 การนำหลักสูตรไปทดลองใช้ เมื่อกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาได้แล้ว ได้นำเอาหลักสูตรฝึกอบรมให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ท่านตรวจสอบคุณภาพของเนื้อหา หลังจากปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรมตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วได้นำหลักสูตรฝึกอบรมไปทดลองใช้ฝึกอบรมให้กับเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยจัดฝึกอบรมในห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์โดยใช้สไลด์และเอกสารประกอบการบรรยาย และฝึกปฏิบัติโดยสาธิตการใช้งานและให้ผู้เข้าร่วมอบรมได้ทดลองปฏิบัติไปพร้อมๆ กัน มีการประยุกต์เนื้อหาให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ตลอดจนการเตรียมสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ โดยสถานที่จัดฝึกอบรมเป็นห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ที่มีความเหมาะสม มีจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์เพียงพอกับจำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีเครื่องฉายข้ามศีรษะเพื่อใช้แสดงสไลด์ที่ใช้บรรยายและมีเอกสารประกอบการบรรยายแจกให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคน เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถทบทวนเนื้อหาได้บ่อยครั้งเท่าที่ต้องการ

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลหลักสูตร เพื่อให้ทราบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีผลสัมฤทธิ์ตามที่ตั้งไว้หรือไม่เพียงใด การวัดผลการฝึกอบรม โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ในการวัดผลการฝึกอบรม แบบวัดเจตคตินี้มีข้อความจำนวน 15 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ วัดองค์ประกอบของเจตคติที่ประกอบไปด้วย 3 ส่วน (Elizur and Guttman, 1976) คือ

1) องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive component) ได้แก่ ข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหา หรือข้อเท็จจริง ที่เกี่ยวข้องการตลาดอิเล็กทรอนิกส์จำนวน 3 ข้อ

2) องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Effective component) ได้แก่ ข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึกชอบ หรือไม่ชอบ พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ เกี่ยวกับการนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในองค์กรจำนวน 8 ข้อ

3) องค์ประกอบด้านการกระทำ (Action component) ได้แก่ ข้อคำถามเกี่ยวกับความสามารถในการใช้เครื่องมือทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อปฏิบัติงานทางด้านการตลาดให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้จำนวน 4 ข้อ

ขั้นตอนที่ 5 การสรุปผลการฝึกอบรม หลังจากการประเมินผลของหลักสูตรฝึกอบรม ทำให้ทราบว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมาสามารถพัฒนาสมรรถนะเจ้าของวิสาหกิจในประเด็นของพุทธิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัยได้ตามวัตถุประสงค์หรือไม่ มีส่วนใดที่ต้องแก้ไขปรับปรุง สามารถนำไปปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงสุดสำหรับการจัดฝึกอบรมครั้งต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลใช้แบบวัดเจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ที่ประกอบด้วยการประเมินความรู้ทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์จำนวน 3 ข้อ การประเมินทักษะในการใช้เครื่องมือทางการตลาดอิเล็กทรอนิกส์จำนวน 4 ข้อ และการประเมินเจตคติที่มีต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์จำนวน 8 ข้อ วัดก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างของระดับเจตคติที่เปลี่ยนแปลงไป ก่อนและหลังการฝึกอบรม เพื่อทำการวิเคราะห์ด้วยเทคนิคทางสถิติที่เหมาะสมในขั้นตอนต่อไป เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา จำนวน 30 ตัวอย่าง จากเจ้าของวิสาหกิจที่แสดงความจำนงว่าต้องการรับการฝึกอบรมเก็บข้อมูลจากเจ้าของวิสาหกิจโดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ก่อนที่การฝึกอบรมจะเริ่มและเก็บข้อมูลซ้ำอีกครั้งภายหลังการฝึกอบรมเสร็จสิ้น ในวันฝึกอบรมจริงมีผู้เข้าฝึกอบรมและให้ข้อมูลครบถ้วนจำนวน 21 คน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อสิ้นสุดการฝึกอบรมมีการวัดผลการเรียนรู้เพื่อตรวจสอบว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติต่อเนื้อหาของการฝึกอบรมอย่างไร สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมหรือไม่ โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์วัดก่อน และหลังการฝึกอบรม การวิเคราะห์ข้อมูลทำโดยใช้รูปแบบการศึกษากลุ่มเดียววัดก่อน-หลังการฝึกอบรม (One-group pretest-posttest design) และเปรียบเทียบผลที่ได้ ก่อนและภายหลังฝึกอบรม โดยใช้วิธีทดสอบค่าที่แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Dependent group) รวมถึงการใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่อเปรียบเทียบคะแนนต่ำสุดคะแนนสูงสุดค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

เมื่อได้หลักสูตรที่สอดคล้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ของเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็กในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้แล้ว ได้ทำการทดสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมโดยการนำไปใช้จัดฝึกอบรมกับเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็กในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งได้แสดงความจำนงว่าต้องการเข้ารับการฝึกอบรมโดยแจ้งไว้ท้ายแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยในระยะที่หนึ่ง จำนวน 30 คน แต่เมื่อถึงวันอบรมจริงมีเจ้าของวิสาหกิจบางรายติดธุระไม่สามารถเข้าร่วมฝึกอบรมได้ จึงมีจำนวนผู้เข้าร่วมฝึกอบรมรวมทั้งหมด 21 คน

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการศึกษารูปแบบศึกษากลุ่มเดียววัดก่อน-หลังการฝึกอบรม (One-group pretest-posttest design) โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์วัดก่อนที่จะเริ่มการฝึกอบรมและวัดหลังการฝึกอบรมสิ้นสุด วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที่แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Dependent group) ซึ่งเป็นเทคนิคในการทดสอบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลกลุ่มเดียวกันแต่ให้ข้อมูล 2 ครั้ง คือทำการวัดซ้ำก่อนและหลังการฝึกอบรม (Paired t-test) โดยผลการวิเคราะห์แสดงไว้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ก่อนและหลังการฝึกอบรม

การเรียนรู้	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่า t	นัยสำคัญ.
ก่อนฝึกอบรม	21	46.1429	6.94468	-6.041	0.000
หลังฝึกอบรม	21	57.3333	8.26640		

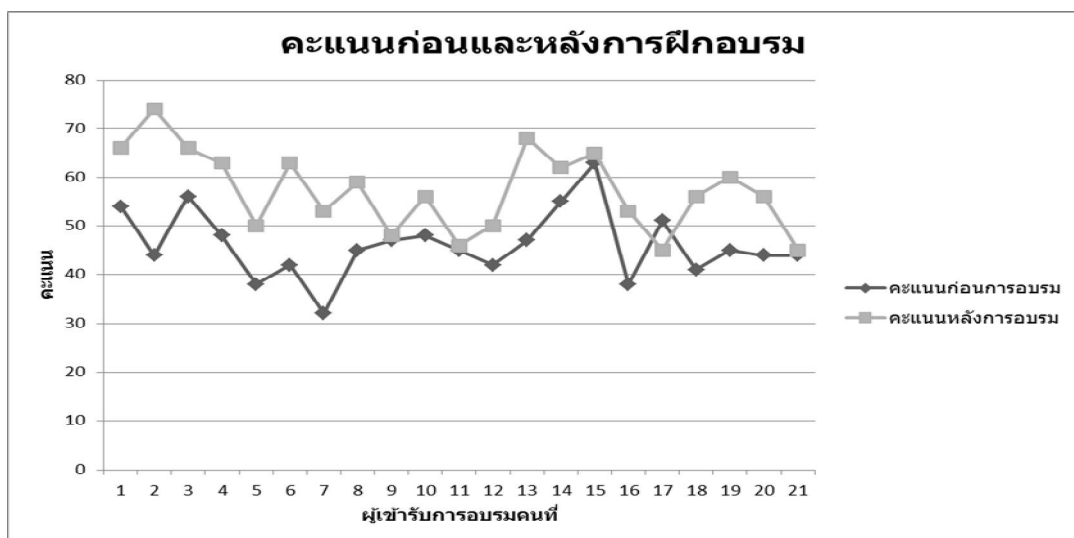
* $P < 0.05$

ผลการทดสอบสมมติฐานด้วย t-test ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานหลักแสดงว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนฝึกอบรมของผู้ประกอบการน้อยกว่าคะแนนเฉลี่ยหลังการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ นอกจากนั้นยังทำการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรมของผู้เข้ารับการอบรมเป็นรายบุคคล และแสดงผลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ดังตาราง 3

ตาราง 3 ค่าสถิติเชิงพรรณนา ก่อนและหลังการฝึกอบรม

คะแนน	จำนวน	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ก่อนการฝึกอบรม	21	32.00	63.00	46.14	6.94
หลังการฝึกอบรม	21	45.00	74.00	57.33	8.27

การทดสอบครั้งนี้มีผู้เข้ารับการฝึกอบรมจำนวน 21 คน ผลการวัดก่อนฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 46.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.94 และ ผลการวัดหลังฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 57.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.27 แสดงรายละเอียดเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรมของผู้เข้ารับการอบรมเป็นรายบุคคล เป็นกราฟเส้นได้ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 กราฟเส้นแสดงคะแนนก่อนและหลังการฝึกอบรมเป็นรายบุคคล

สรุปผลการวิจัย

ผลการทดสอบหลักสูตรฝึกอบรมพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดเจตคติหลังการฝึกอบรมมีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดเจตคติก่อนการฝึกอบรมและเมื่อพิจารณาคะแนนรวมเป็นรายบุคคลก็พบว่าคะแนนหลังการฝึกอบรมมีค่ามากกว่าคะแนนก่อนการฝึกอบรม หลักสูตรฝึกอบรมที่สร้างขึ้นมาสามารถพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติของเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และสามารถเพิ่มความตั้งใจในการนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ในวิสาหกิจได้ จึงสรุปได้ว่าหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็กในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ สามารถเพิ่มเจตคติที่ดีต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งส่งผลไปถึงการเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ของเจ้าของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็กในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสมรรถนะของเจ้าของวิสาหกิจได้แก่สถาบันการศึกษา สำนักส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการพัฒนาเจ้าของวิสาหกิจในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ โดยให้ความรู้กับเจ้าของวิสาหกิจในเรื่องการเตรียมความพร้อมสำหรับวิสาหกิจในการนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ การเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ให้กับเจ้าของวิสาหกิจและพนักงาน นอกจากนี้ยังสามารถแนะนำการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่ของวิสาหกิจเพื่อรองรับการนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปปรับใช้ในวิสาหกิจ ยิ่งไปกว่านั้นยังสามารถเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ให้กับเจ้าของวิสาหกิจ โดยการให้ความรู้ในการจัดการความเสี่ยงที่อาจประสบเมื่อนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ และแนะนำวิธีการจัดการกับอิทธิพลทางสังคมที่มีต่อวิสาหกิจนอกจากนี้ยังสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ที่วิสาหกิจจะได้รับจากการนำการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ทั้งในประเด็นของการเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงานให้กับวิสาหกิจ ปรับปรุงคุณภาพการทำงาน ช่วยให้สามารถควบคุมการทำงานได้ดีขึ้น และลดค่าใช้จ่ายในการตลาด

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการทดสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมโดยนำไปใช้จัดฝึกอบรมให้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 21 ราย ดังนั้นจึงสามารถควบคุมการจัดการฝึกอบรมให้ ดำเนินไปตามแผนได้เป็นอย่างดี ผู้เข้ารับการอบรมสามารถเข้าถึงทรัพยากร และมีปฏิสัมพันธ์กับทีมวิทยากรได้อย่างทั่วถึง หากนำหลักสูตรฝึกอบรมเดียวกันนี้ไปใช้กับกลุ่มประชากรอื่น หรือใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากกว่าการศึกษาในครั้งนี้ อาจได้ผลลัพธ์ที่แตกต่างไปจากนี้

เอกสารอ้างอิง

- กนกวรรณ กาญจนธานี. (2557). *การพัฒนาความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์สำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้*. ปรชญาตษฏีบัณฑิต(การจัดการ), มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- ทศนา แคมณี. (2550). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- พงศ์ หรดาล. (2539). *การวางแผนการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกระทรวงอุตสาหกรรม. (2555). *รายงานข้อมูล SMEs วิเคราะห์เชิงลึกรายกลุ่มจังหวัด*. กรุงเทพฯ.
- ศิรินรินทร์ ปัญญาพุนตระกูล. (2554). *หลักสูตรฝึกอบรม เข้าถึงเมื่อ 25 ตุลาคม, 2556, สืบค้นจาก* <http://www.gotoknow.org/posts/397821>.
- Chong, W. K., &Shafaghi, M. (2009). Performance of B2B e-Marketplace for SMEs: The research methods and survey result. *Communication of IBIMA*, 9(22), 185-192.
- Davis, F. D. (1986). *A technology acceptance model for empirically testing new end-user information systems : theory and results*. Doctoral, Cambridge, Massachusetts.
- Downie, G. (2002). Internet Marketing and SMEs *Management Services*, 14(7), 8-20.
- Edmunds, C., Murray, K., &Semour, A. (1999). *The ultimate educator*. DC: US Department of Justice, Office of Victims of Crime.
- El-Gohary, H. (2012). Factors affecting E-Marketing adoption and implementation in tourism firms: An empirical investigation of Egyptian small tourism organisations. *Tourism Management*, 33(5), 1256-1269. doi: 10.1016/j.tourman.2011.10.013
- Elizur, D., &Guttman, L. (1976).The Structure of Attitudes toward Work and Technological Change within an Organization.*Administrative Science Quarterly*, 21(4), 611-622.
- Herbig, P., & Hale, B. (1997) Internet: the marketing challenge of the twentieth century Internet Research. *Internet Research*, 7(2), 95-100. doi: 10.1108/10662249710165226
- Jeffcoate, J., Chappell, C., &Feindt, S. (2002). Best practice in SME adoption of e-commerce. *Benchmarking: An International Journal*, 9(2), 122-132
- Jezierski, J. (2003). *Discussion and demonstration in series of orientation sessions.*, Presented at St. Elizabeth Hospital Medical Center, Lafayette, IN.
- Knowles, M. S. (1970). *The modern practice of adult education: Androgogy versus pedagogy*. New York: New York Association Press.
- Malhotra, Y., &Galletta, D. F. (1999). Extending the Technology Acceptance Model to Account

- for Social Influence: Theoretical Bases and Empirical Validation. *Proceedings of the 32nd Hawaii International Conference on System Sciences*.
- Richardson, V. (2005). The diverse learning needs of students. In D. M. B. J. A. Halstead (Ed.), *Teaching in nursing* (2 nded.). St. Louis: MO: Elsevier.
- Rogers, E. M. (1983). *Diffusion of innovations* (3 ed.). New York: Free Press.
- Schiffman, L. G., Hansen, H., & Kanuk, L. L. (2008). *Consumer Behaviour: A European Outlook*: Prentice Hall/Financial Times.
- Winkholfer, H., & Houghton, K. (2000). A typology of websites: an investigation of exporting SMEs. *Proceedings of the 33rd EMAC Conference, Murcia, Spain*.
- Wu, J.-H., & Wang, S.-C. (2005). What drives mobile commerce?: An empirical evaluation of the revised technology acceptance model. *Information & Management*, 42(5), 719-729. doi: 10.1016/j.im.2004.07.001

ปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ

ขวัญธิดา มณีรัตน์

มหาวิทยาลัยทักษิณ

เสาวรส ยี่งวรรณะ

มหาวิทยาลัยทักษิณ

กฤษฎากาญจน์ โตพิทักษ์¹

มหาวิทยาลัยทักษิณ

รับต้นฉบับ: 6 ตุลาคม 2557   รับตีพิมพ์: 5 มกราคม 2558

บทความวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สามารถจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของนิสิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ และสร้างสมการจำแนกประเภทปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา จำนวน 400 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) วิธีแบบลำดับขั้นตอน (Stepwise Method)

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ ตัวแปรที่สามารถทำนายการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูได้ดีที่สุดคือ การสนับสนุนจากครอบครัว (SFF) รองลงมาคือ การได้รับแรงบันดาลใจจากครู (RIT) และตัวแปรที่สามารถทำนายได้น้อยที่สุดคือ ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองในระดับปริญญาโท (EDU3) และเขียนสมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนมาตรฐานได้ คือ $Z = 0.659 (Z_{SFF}) + 0.472 (Z_{RIT}) + 0.197 (Z_{EDU3})$ โดยสมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกของทั้งสองกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 78.0

คำสำคัญ: การเข้าศึกษา, หลักสูตรผลิตครู, การวิเคราะห์จำแนกประเภท

¹ การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึงอาจารย์ ดร.กฤษฎากาญจน์ โตพิทักษ์ สาขาวิชาการประเมินผลและวิจัย, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยทักษิณ E-mail: krittayakan@hotmail.com

The Influencing of Factors Towards the Admission to Bachelor of Education Program at Thaksin University

Khwanthida Muneerat

Thaksin University

Saowaros Yingwanna

Thaksin University

Krittayakan Topithak¹

Thaksin University

Received: 6 October 2014   Accepted: 5 January 2015

Research Article

The purposes of this study were to analyze the factors influencing admission to the teacher education program at Thaksin University, Songkhla and to create discriminant equation of admission to the teacher education program at Thaksin University. 400 first year students studying in faculty of education participated in this study. They were selected by the stratified random sampling. The instrument was questionnaires about the factors influencing admission to the teacher education program of Thaksin University. The data were analyzed by descriptive statistics and discriminant analysis with stepwise method.

The finding of the study revealed that: the factor influencing admission to the teacher education program at Thaksin University were family support (SFF), teacher inspiration (RIT) and the highest educate parent respectively (EDU3). And the standardized form of equation was: $Z = 0.659 (Z_{SFF}) + 0.472 (Z_{RIT}) + 0.197 (Z_{EDU3})$ This discriminant equation can predict with admission to the teacher education program at Thaksin University 78.0 % accuracy.

Keywords: Admission, The teacher education program, Discriminant analysis

---

¹ Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Dr. Krittayakan Topithak
Department of Evaluation and Research, Faculty of Education, Thaksin University E-mail: krittayakan@hotmail.com

บทนำ

ครูมีส่วนสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ การได้บุคคลที่เก่งและดีมาเป็นครูจึงเป็นสิ่งที่สังคมคาดหวัง และขณะเดียวกันที่ค่านิยมของการเป็นครูเริ่มได้รับการยอมรับมากขึ้นจากสังคม ปัจจุบันหลักสูตรการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถาบันอุดมศึกษาเป็นหลักสูตรระดับปริญญาตรี (5 ปี) เป็นหลักสูตรการผลิตครูที่ใช้เวลาในการศึกษาอย่างเข้มข้น ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และฝึกการสอนในสถานศึกษาที่ครูสภารับรองรวมเป็น 5 ปี เมื่อผ่านการประเมินตามเกณฑ์แล้วจะมีคุณสมบัติได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู และได้รับวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรีเป็นหลักสูตรหลักในการผลิตครู ซึ่งได้เริ่มใช้ตั้งแต่แรกศึกษาชั้นปีการศึกษา 2547 เป็นต้นมา ส่วนหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู (1 ปี) ซึ่งเปิดสอนสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีสาขาวิชาอื่นที่มีใจรักและประสงค์จะเป็นครูเข้าศึกษาต่อวิชาชีพครูและฝึกปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาที่ครูสภารับรอง 1 ปี เมื่อผ่านการประเมินตามเกณฑ์แล้ว จะมีคุณสมบัติได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู และได้รับวุฒิการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต ครูสภาได้ยกเลิกการรับรองตั้งแต่เมื่อวันที่ 19 ส.ค. 2553 หรือตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2554: 1)

สำหรับมุมมองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกประกอบอาชีพครูมีประเด็นที่น่าสนใจที่พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประกอบอาชีพครู คือ ปัจจัยด้านมุมมองต่ออาชีพครู ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประกอบอาชีพครูของนิสิตนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และครุศาสตร์ คือ ปัจจัยด้านภูมิหลังของนิสิตนักศึกษา จะเห็นว่า ปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อนิสิตและนักศึกษาที่มีการตัดสินใจหรือไม่ตัดสินใจเลือกศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์และครุศาสตร์ (ทรัพย์สิริ เตียะพูนวงศ์, 2551 : 119) ซึ่งสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนที่กำลังสำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีค่านิยมต่อการประกอบอาชีพครู อาชีพครูเป็นอาชีพที่กำลังขาดแคลนครูเนื่องจากการเกษียณอายุราชการเป็นจำนวนมาก นักเรียนที่กำลังจะศึกษาต่อจึงหันมาเลือกเรียนครูในสาขาต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก และยังได้ชื่อว่าเป็น พ่อพิมพ์แม่พิมพ์ของชาติ ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ และเป็นหน้าเป็นตาให้แก่ครอบครัว เมื่อเรียนจบแล้วทั้งยังมีอาชีพที่มั่นคงมีโอกาสได้รับราชการเป็นสิ่งที่น่ายินดี (เกียรติขจร จงเทพ, 2556 : 1) ทั้งนี้อาชีพครูได้รับการพัฒนาควบคู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเป็นผลสำเร็จขององค์การวิชาชีพครูและนโยบายการพัฒนาประเทศของรัฐบาล ทำให้อาชีพครูได้รับความสนใจมีผู้ต้องการเรียนวิชาชีพครูจำนวนมาก (กฤษณ์ธวัช วัฒนารงค์, 2554 : 2) เช่นเดียวกับการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่ได้รับความเชื่อถือในการผลิตครู โดยพิจารณาจากจำนวนผู้สมัครเข้าเรียนในคณะศึกษาศาสตร์ ปีการศึกษา 2556 มีจำนวนเพิ่มขึ้น การได้ทราบถึงปัจจัยที่สามารถจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งที่จะนำมาวางแผนรับนิสิตเข้าศึกษา การเตรียมบุคลากร ตลอดจนการจัดการเรียนการสอน ให้สอดคล้องและตอบสนองต่อความต้องการของนิสิต เพื่อจะได้เป็นกำลังสำคัญที่จะพัฒนาประเทศต่อไป

จากการศึกษางานวิจัยของขวัญฤติดา มุณีรัตน์ (2556) เรื่อง ปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ มีตัวแปรจำแนก ได้แก่ ผลการเรียนรู้เฉลี่ย รายได้รวมของครอบครัว การสนับสนุนจากครอบครัว การได้รับแรงบันดาลใจจากครู อิทธิพลจากเพื่อน ความมั่นคงในอาชีพครู ความก้าวหน้าในอาชีพครู และเจตคติต่อความเป็นครู พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูได้ดีที่สุดคือ การสนับสนุนจากครอบครัว รองลงมาคือ การได้รับแรงบันดาลใจจากครู และจากงานวิจัยของภาคภูมิ ศรีจันทร์ทับ (2551: 90) พบว่า นักเรียนหญิงมีความต้องการที่จะเลือกเรียนวิชาชีพครูมากกว่านักเรียนชาย ในขณะที่ ทองปาน แวงโสธรณ์ (2541: 82) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร พบว่า มีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาของบิดามารดาที่ระดับ 0.05 ดังนั้นการศึกษาการศึกษาครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สามารถจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ และสร้างสมการจำแนกประเภทปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ โดยกำหนดตัวแปรการสนับสนุนจากครอบครัว การได้รับแรงบันดาลใจจากครู เพศ ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง เป็นตัวแปรจำแนกทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่อธิบายการจำแนกเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณได้อย่างลุ่มลึกยิ่งขึ้น

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา จำนวน 1,795 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา จำนวน 400 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ตัวแปรพหุคูณมีขนาดประมาณ 20 เท่าของจำนวนตัวแปรอิสระ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2550 : 376) สำหรับการวิจัยครั้งนี้มีทั้งสิ้น 10 ตัวแปร ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างควรมีไม่น้อยกว่า 200 คน ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 400 คนตามขนาดกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้ โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 200 คน และนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะอื่นที่ไม่ใช่คณะศึกษาศาสตร์ ประกอบด้วย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ จำนวน 200 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยกำหนดคณะที่เข้าศึกษาเป็นตัวแบ่งชั้นของกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน ประกอบด้วยตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ คณะที่ศึกษา ผลการเรียนรู้ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง รายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน โดยสร้างเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) เมื่อนำไปทดลองใช้แล้วคำตอบมีลักษณะของการกระจายในสัดส่วนที่เท่า ๆ กัน และตอนที่ 2 ข้อคำถามด้านข้อมูลที่เป็นปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครู ได้แก่ การสนับสนุนจากครอบครัว การได้รับ

แรงบันดาลใจจากครู อิทธิพลจากเพื่อน ความมั่นคงในอาชีพครู ความก้าวหน้าในอาชีพครู และเจตคติต่อความเป็นครู โดยสร้างเป็นแบบมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) จำนวน 90 ข้อ เมื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objectives Congruence : IOC) ของข้อคำถามกับนิยามซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60 – 1.00 แล้วนำข้อคำถามนั้นมาปรับปรุงหรือตัดออกไปตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เหลือจำนวน 80 ข้อ นำแบบสอบถามที่ได้ทดลองใช้ครั้งที่ 1 มาทำการวิเคราะห์เป็นรายข้อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อคำถามกับคะแนนรวมแต่ละด้าน (Item – total Correlation) ซึ่งได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.32 – 0.84 และแก้ไขปรับปรุงเหลือจำนวน 74 ข้อ นำแบบสอบถามที่ได้ทดลองใช้ครั้งที่ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่นรายด้านโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ผลการวิเคราะห์พบว่า แบบสอบถามทั้งฉบับจำนวน 74 ข้อ ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นรายด้านตั้งแต่ 0.8975 - 0.9476 การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง มีอัตราการตอบกลับร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูล ได้แก่ การตรวจสอบการแจกแจงแบบปกติหลายตัวแปร (Multivariate Normal Distribution) โดยใช้สถิติ Kolmogorov – Smirnov และการตรวจสอบความเท่ากันของเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมของประชากรแต่ละกลุ่ม (Homogeneity of Population Covariance Matrix) โดยใช้สถิติทดสอบ Box's M test และการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise Method) โดยวิธีวิลค์แลมบ์ดา (Wilk's Lamda) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ

จากผลการหาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่ม ซึ่งตัวแปรอิสระที่มีความสามารถในการจำแนกกลุ่มนิสิต ออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครู และกลุ่มนิสิตที่ไม่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครู มีทั้งหมด 3 ตัวแปร ได้แก่ การสนับสนุนจากครอบครัว (SFF) การได้รับแรงบันดาลใจจากครู (RIT) และระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองในระดับปริญญาโท (EDU3) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคอล เท่ากับ 1.093, 0.881 และ 0.956 ตามลำดับ มีค่าคงที่ เท่ากับ -7.446 และค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคอลมาตรฐาน เท่ากับ 0.659, 0.472 และ 0.197 ตามลำดับรายละเอียดดังตารางที่ 1 ซึ่งแสดงถึงความสำคัญของตัวแปรอิสระในการจำแนกกลุ่ม โดยตัวแปรที่สามารถทำนายการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูได้ดีที่สุดคือ การสนับสนุนจากครอบครัว รองลงมาคือ การได้รับแรงบันดาลใจจากครู และตัวแปรที่สามารถทำนายได้น้อยที่สุดคือ ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองในระดับปริญญาโท (EDU3) ซึ่งเขียนสมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนน

ดิบได้ คือ $Y = -7.446 + 1.093 (SFF) + 0.881 (RIT) + 0.956 (EDU3)$ และเขียนสมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนมาตรฐานได้ คือ $Z = 0.659 (Z_{SFF}) + 0.472 (Z_{RIT}) + 0.197 (Z_{EDU3})$

ตาราง 1 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่มนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ

ตัวแปรจำแนกกลุ่ม	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่ม	
	คะแนนมาตรฐาน	คะแนนดิบ
การสนับสนุนจากครอบครัว(SFF)	0.659	1.093
การได้รับแรงบันดาลใจจากครู(RIT)	0.472	0.881
ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง ในระดับปริญญาโท (EDU3)	0.197	0.956
ค่าคงที่		-7.446

ผลการหาค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับสมการจำแนกกลุ่มนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูพบว่า สมการจำแนกกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติ และค่าไอเกน เท่ากับ 0.604 ค่าสหสัมพันธ์คาโนนิคอล เท่ากับ 0.614 ค่าวิลค์แลมบ์ดา เท่ากับ 0.624 และมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ตัวแปรที่นำมาใช้จำแนกมีความแตกต่างระหว่างกลุ่มมากและเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 รายละเอียดดังตารางที่ 2

ตาราง 2 ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับสมการจำแนกกลุ่มนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ

Function	Eigen value	% of Variance	Cumulative %	Canonical Correlation	Wilks' Lambda	Chi-square	df	Sig.
1	0.604	100.0	100.0	0.614	0.624	187.282	3	.000

ผลการตรวจสอบความถูกต้องในการพยากรณ์ของสมการจำแนกกลุ่มนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูพบว่า สมการที่ได้สามารถจำแนกกลุ่มนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 78.0 โดยกลุ่มนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณทั้งหมด จำนวน 200 คน สมการพยากรณ์ได้ถูกต้อง 173 คน คิดเป็นการพยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 86.5 กลุ่มนิสิตที่ไม่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณทั้งหมด จำนวน 200 คน สมการพยากรณ์ได้ถูกต้อง 139 คน คิดเป็นการพยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 69.5 รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตาราง 3 ค่าร้อยละของความถูกต้องในการพยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ

กลุ่มจริง	จำนวนนิสิต	พยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่ม	
		เข้าศึกษา	ไม่เข้าศึกษา
เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครู	200	173	27
ร้อยละ	100	86.5	13.5
ไม่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครู	200	61	139
ร้อยละ	100	30.5	69.5
พยากรณ์การเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 78.0			

สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูได้ดีที่สุดคือ การสนับสนุนจากครอบครัว รองลงมาคือ การได้รับแรงบันดาลใจจากครู และตัวแปรที่สามารถทำนายได้น้อยที่สุดคือ ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองในระดับปริญญาโท (EDU3) โดยมีสมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนดิบคือ $Y = -7.446 + 1.093 (SFF) + 0.881 (RIT) + 0.956 (EDU3)$ และสมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ $Z = 0.659 (Z_{SFF}) + 0.472 (Z_{RIT}) + 0.197 (Z_{EDU3})$

อนึ่ง การสนับสนุนจากครอบครัว เป็นตัวแปรที่จำแนกกลุ่มได้ดีที่สุด เป็นลำดับที่ 1 สอดคล้องกับทฤษฎีการตัดสินใจและการกระทำทางสังคม (The Multiple Factors Theory of Decision Making and Social Action) ของ รีดเดอร์ (สิทธิพันธ์ ยศยอดยิ่ง, 2547: 20 ; อ้างอิงจาก Reeder, 1971) ได้กล่าวถึงเหตุผลในการตัดสินใจกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดของบุคคลนั้น มาจากปัจจัยหลายประการประกอบกันช่วยสนับสนุนการตัดสินใจ และการตัดสินใจแต่ละครั้งกลุ่มของเหตุผลที่รวมกันอาจเปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละบุคคลในแต่ละสถานการณ์ขึ้นอยู่กับปัจจัยผลักดัน (Push Factor) ในด้านแรงเสริม (Forces) เป็นสิ่งที่เป็นตัวกระตุ้นและนำไปสู่การตัดสินใจและการกระทำทางสังคม เช่น กำลังใจจากคนในครอบครัวหรือเพื่อน ตลอดจนการสนับสนุนจากบุคคลใกล้ชิด ซึ่งมีส่วนช่วยในการตัดสินใจจะเห็นได้ว่า นิสิตซึ่งเป็นผู้ที่ตัดสินใจเข้าศึกษามีปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูคือ การสนับสนุนจากครอบครัว โดยตัวแปรการสนับสนุนจากครอบครัวเป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด แสดงให้เห็นถึงการส่งเสริม ดูแล และการได้รับความช่วยเหลือจากคนในครอบครัว รวมทั้งคำนึงต่ออาชีพครูและความคาดหวังในตัวนิสิต ประกอบด้วย ด้านอารมณ์ การประเมินคุณค่า ข้อมูลข่าวสาร และทรัพยากรที่ทำให้นิสิตเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรู้สึกภาคภูมิใจ และมีความพึงพอใจในการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อรณุช ชูริสังข์ (2542: 75) ได้ศึกษาอิทธิพลของปัจจัยทางครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดามีผลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของ มานีชะห์ หะยิดือราอิง

(2553: 92) ได้ศึกษาการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พบว่า ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มผู้เรียนที่ตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสายสามัญ สายอาชีพ และสายศาสนาได้ดีที่สุด คือ อิทธิพลจากพ่อแม่ สอดคล้องกับการศึกษาของ ณัฐพล แจ้งอักษร (2553: 103) ได้ศึกษาความต้องการและปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อสายอาชีพศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3: การวิเคราะห์จำแนก พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อสายอาชีพศึกษา คือ การสนับสนุนจากบิดาและมารดา สอดคล้องกับการศึกษาของไบรท์ และคณะ (Bright, et al., 2005: 31) ได้ศึกษาบทบาทที่ซับซ้อนทางสังคมและปัจจัยที่เกิดโดยบังเอิญในการตัดสินใจเลือกอาชีพ โดยทำการศึกษากับนักศึกษามหาวิทยาลัยทุกระดับชั้น ซึ่งสำรวจเกี่ยวกับอาชีพที่ตั้งใจหรือคาดหวัง พบว่า ครอบครัวและครูมีอิทธิพลสำคัญในการตัดสินใจประกอบอาชีพ สอดคล้องกับการศึกษาของเฮอร์ตทาโด และคณะ (Hurtado, et al., 2006: 30) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความต้องการเข้ารับการศึกษามหาวิทยาลัยของนักศึกษาวิทยาศาสตร์การแพทย์ โดยเปรียบเทียบนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย และนักศึกษาที่ไม่ใช่สายวิทยาศาสตร์ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าศึกษาในวิทยาลัยคือ ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาก่อนการสนับสนุนของครอบครัว และเชื้อชาติ และสอดคล้องกับการศึกษาของ โลแกน (Logan, 2007: 31) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อหลังจบชั้นมัธยมศึกษาของนักศึกษาในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อมากที่สุด คือ ครอบครัว เพราะครอบครัวมีความเข้าใจและให้การสนับสนุน

การได้รับแรงบันดาลใจจากครู เป็นตัวแปรที่จำแนกกลุ่มได้ดี เป็นลำดับที่ 2 สอดคล้องกับทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (Theory of Reasoned Action) ของ ฟิชเบิน และ อัจเซน (ณัฐพล แจ้งอักษร, 2553:17; อ้างอิงจาก Fishbein and Ajzen, 1975) ได้พัฒนาทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องมือในการทำ ความเข้าใจ อธิบาย และทำนายพฤติกรรมที่บุคคลมีแนวโน้มคิดไตร่ตรองก่อนการกระทำ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เป็น การกระทำของบุคคลที่อยู่ในลักษณะเจตคติต่อพฤติกรรม เจตนาเชิงพฤติกรรม และทัศนคติของบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการตัดสินใจของบุคคล ในการตัดสินใจของบุคคลนั้นการที่เราจะทราบว่าจะระดับการตัดสินใจของบุคคลนั้นมีมากน้อยเพียงใด เราพิจารณาได้จากเจตนาเชิงพฤติกรรมของบุคคลนั้น โดยพฤติกรรมของบุคคลมาจากความต้องการของตนเป็นสำคัญ และมาจากบรรทัดฐานทางสังคมหรือการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norms) ครูซึ่งเป็นบุคคลที่นิสิตต้องการการยอมรับและใกล้ชิดกับนิสิตมากที่สุด จึงสามารถถ่ายทอดความคิดความเชื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับการประกอบอาชีพครูเข้าสู่ตัวนิสิต โดยนิสิตจะรับความเชื่อเหล่านั้นมาเป็นของตนเอง และมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมตามความเชื่อนั้น โดยได้รับแรงเสริมจากครูที่เป็นต้นแบบด้วยการกระทำ คำพูด กริยาท่าทาง หรือบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์ที่ดีที่ช่วยกระตุ้นและเสริมสร้างความมั่นใจ ความประทับใจจนเกิดเป็นแรงบันดาลใจให้นิสิตรู้จักตนเอง รวมทั้งการเสริมสร้างเจตคติที่ดีให้แก่ นิสิต โดยชี้ให้เห็นว่า อาชีพครูเป็นอาชีพที่ดี มีความก้าวหน้าทางวิชาชีพอย่างมั่นคง ทำให้นิสิตสามารถตัดสินใจเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูและต้องการประกอบอาชีพครูในอนาคตซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวรรณิ์ สอนพานิช (2543 : 71) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษา

ต่อของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาพาณิชยการวิทยาลัยในสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การแนะแนวของสถานศึกษามีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาพาณิชยการ วิทยาลัยในสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับการศึกษาของ มนัส จันทสุธิรางกูร (2548 : 113) ศึกษาเรื่องความต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมได้แก่ การได้รับข้อมูลข่าวสาร การได้รับคำแนะนำในการเลือกอาชีพจากบุคคล การได้รับการชักชวนจากเพื่อนในการเลือกอาชีพ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเลือกอาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับการศึกษาของ นาปีละห์ หะยิดาเฮร์ (2555: 113) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกสาขาในการศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดปัตตานี ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่สามารถจำแนกการเลือกสาขาในการศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัยของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดปัตตานีระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาต่อสายสามัญและนักศึกษาที่ต่อสายศาสนา คือ การแนะแนวการศึกษาของครูแนะแนวสอดคล้องกับการศึกษาของ วันเพ็ญ กุลด้วง (2555: 39) ได้ศึกษามูลเหตุของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ผู้สอนเป็นมูลเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยนักศึกษาตอบแบบสอบถามเป็นอันดับแรก คือ คณาจารย์มีคุณธรรม จริยธรรม อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.94) และสอดคล้องกับการศึกษาของ ณัฐวุฒิ พิมพา และ สุดา สุวรรณภิรมย์ (Pimpa, and Suwannapirom, 2007: 99) ได้ศึกษาปัจจัยและกลุ่มบุคคลที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า กลุ่มบุคคลที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนในสถาบันอาชีวศึกษา คือ อาจารย์ของโรงเรียนหรือสถาบันเดิมมีผลต่อการตัดสินใจดังกล่าว

ตัวแปรระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองในระดับปริญญาโท (EDU3) ถึงแม้ว่าจะสามารถจำแนกกลุ่มได้น้อยที่สุด หากพิจารณาข้อมูลพื้นฐาน พบว่า ผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทมีแนวโน้มที่บุตรเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรผลิตครูมากกว่าผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ตามทฤษฎีการแบ่งช่วงชั้นทางสังคม (Social Stratification Theory) (วรัญญา เปรมฤทัย, 2545: 13 ; อ้างอิงจาก Horton and Hunt, 1984) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การแบ่งการจัดช่วงชั้นทางสังคมในด้านของการศึกษา โดยผู้ที่ได้รับการศึกษาสูงมีมุมมองที่แตกต่างจากผู้ที่ได้รับการศึกษาต่ำกว่า เนื่องจากบริบทของการปฏิบัติงานและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันไป อีกทั้งยังเป็นความเชื่อของคนไทยที่ว่าอาชีพครูเป็นอาชีพที่มีเกียรติและได้รับการยกย่อง ดังนั้นมุมมองของผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทจึงมีส่วนปลูกฝังบ่มเพาะให้บุตรมีความเชื่อเช่นนั้นและส่งผลให้มีการเข้าศึกษาหลักสูตรการผลิตครู ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทองปาน แวงโสธรณ์ (2541: 82) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัด

กรมสามัญศึกษา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร พบว่า มีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาของบิดามารดาที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ตัวแปรที่จำแนกนิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูคือ การสนับสนุนจากครอบครัว การได้รับแรงบันดาลใจจากครู และระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองในระดับปริญญาโท ดังนั้นคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยทักษิณ ตลอดจนฝ่ายวิชาการ อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์แนะแนว และผู้ปกครอง ควรจะพิจารณาถึงตัวแปรเหล่านี้เป็นข้อมูลพื้นฐาน รวมทั้งใช้ประโยชน์จากสมการจำแนกเพื่อวางแผนการคัดเลือกนิสิตเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูได้ตรงตามการจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัย

2. การสนับสนุนจากครอบครัวเป็นตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักในการจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูได้สูงสุด ดังนั้นอาจารย์แนะแนว หรือผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการให้คำปรึกษาและให้การแนะแนวด้านการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครู โดยพิจารณาจากการสนับสนุนจากครอบครัวของนักเรียนเป็นส่วนประกอบด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่สามารถจำแนกกลุ่มนิสิตที่ตัดสินใจเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครู เช่น อาชีพของบิดามารดา เพื่อให้สามารถจำแนกกลุ่มได้ดีและครอบคลุมยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยจำแนกเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของนิสิตโดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression Analysis) เพื่อให้ได้ข้อมูลในการวิเคราะห์ที่แตกต่าง

3. ควรศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยจำแนกเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของนิสิตในระดับ ต่าง ๆ เช่น ระดับปริญญาโท และปริญญาเอก เป็นต้น

4. ควรมีการศึกษาแนวลึกกับกลุ่มนิสิตที่ตัดสินใจเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูในระดับมาก เช่น การสัมภาษณ์ นิสิต ผู้ปกครอง เพื่อน และบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อมูลครอบคลุมในเชิงลึก

คำขอบคุณ

คุณค่าทั้งหลายที่ได้รับจากบทความวิจัยฉบับนี้ ขอมอบเป็นกตัญญูทเวทีแต่บิดา มารดา และบูรพาจารย์ที่เคยอบรมสั่งสอน ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนเสริมสร้างการศึกษาแก่ผู้วิจัย

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2550). *การวิเคราะห์ข้อมูลหลายตัวแปร*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กฤษมันต์ วัฒนานรงค์. (2554). เมื่ออาชีพข้าราชการครูถูกเลือกเป็นอันดับ 1. สืบค้นเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2556, จาก <http://www.thairath.co.th>.
- เกียรติขจร จงเทพ. (2556). *เหตุผลที่เลือกเรียนวิชาชีพครู*. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://testo2534.blogspot.com>.
- ขวัญธิดา มณีรัตน์. (2556). ปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ
- ณัฐพล แจ้งอักษร. (2553). *ความต้องการและปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อสายอาชีวศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 : การวิเคราะห์จำแนก*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทองปาน แวงโสธรณ์. (2541). *แรงจูงใจในการเลือกเรียนสายสามัญหรือสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทรัพย์ลิตี เทียงพูนวงศ์. (2551). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกประกอบอาชีพครู : การวิเคราะห์ข้ามกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 และนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาปีละห์ หะยีตาแฮร์. (2555). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกสาขาในการศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดปัตตานี*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ภาคภูมิ ศรีจันทร์ทับ. (2551). *การศึกษาเจตคติต่อวิชาชีพครูและการเลือกเรียนวิชาชีพครูของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตอำเภอเมืองอุดรดิษฐ์ จังหวัดอุดรดิษฐ์*. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. อุดรดิษฐ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิษฐ์.
- มนัส จันทรสุนทราราม. (2548). *ความต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- มานีชะห์ หะยีดีอราอิง. (2553). *การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลา นครินทร์.
- วรรณิ์ สอนพาณิช. (2543). *องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาพาณิชยการ วิทยาลัยในสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

- วรัญญา เปรมฤทัย. (2545). *การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดสมุทรปราการ*. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันเพ็ญ กุลด้วง. (2555). *การศึกษามูลเหตุของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์*. รายงานวิจัย. เพชรบูรณ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- สิทธิพันธ์ ยศยอดยิ่ง. (2547). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกมหาวิทยาลัยของนิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิตทางการศึกษา : การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มพหุ*. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.). (2554). “5 มาตรการด้านการผลิตครูตามข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 (พ.ศ. 2552-2561),” *อนุสารอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ :ปีที่ 37 (ฉบับที่ 392), หน้า 10.
- อรนุช ฐิริสังข์. (2542). *อิทธิพลของปัจจัยทางครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Bright, E. H., Pryor, G. L., Wilkenfeld, S. and Earl, J. (2005). The role of social context and serendipitous events in career decision making, *International Journal for Educational and Vocational Guidance*. 5(1), 19–36.
- Fishbein, M. and Ajzen, I. (1975). *Belief, Attitude Intention and Behavior : An Introduction to Theory and Research*. New York : Addison - Wesley.
- Hurtado, S., Chang, J. C., Sáenz, V. B., Espinosa, L. L., Cabrera, N. L. and Cerna, O. S. (2006). Predicting Transition and Adjustment to College: Minority Biomedical and Behavioral Science Students’ First Year of College, *Research in Higher Education*. 48(1), 1 – 49.
- Logan, J. Q. (2007). *Psychosocial Influences on College Attendance Among First and Continuing-Generation College Students*. Doctoral dissertation Doctor of Educational Psychology and Learning Systems. Florida : The Florida State University.
- Pimpa, N. and Suwannapirom, S. (2007). Thai Students’ Choices of Vocational Education: Marketing Factors and Reference Groups, *Higher Education*. 7(1), 99 – 107.

การสร้างภาพลักษณ์ โดยการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย

อริสรา บุญรัตน์¹

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

รับต้นฉบับ: 8 มกราคม 2558   รับตีพิมพ์: 2 กุมภาพันธ์ 2558

บทความวิชาการ

จากสภาวะการแข่งขันกันอย่างรุนแรง ด้านจำนวนนักศึกษาของมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนในประเทศไทย รวมทั้งการยกสถานะของสถาบันราชภัฏ และ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ทั่วประเทศขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยนั้น ส่งผลให้มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้นำกลยุทธ์ ที่เน้นด้านประชาสัมพันธ์มาใช้กันมากขึ้น เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยตนเองให้โดดเด่น เป็นที่จดจำได้ของกลุ่มเป้าหมาย โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีการลงทุนค่อนข้างสูง ด้านการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยของตน เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายเหล่านั้นตัดสินใจมาศึกษาต่อมหาวิทยาลัยของตน

มหาวิทยาลัยเอกชน จึงต้องมีการวางแผนกลยุทธ์เพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันทั้งกับมหาวิทยาลัยเอกชนด้วยกัน และมหาวิทยาลัยของภาครัฐ ตลอดจนเป็นการเตรียมพร้อมต่อการก้าวสู่ AEC ต่อไป

คำสำคัญ: ภาพลักษณ์ , องค์ประกอบภาพลักษณ์

¹ การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึงอาจารย์ อริสรา บุญรัตน์ นักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ , อาจารย์ประจำสาขาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ , E – mail : shertamangel@hotmail.com

Image Creation through Competitive Advantage Building of Private Universities in Thailand

Arisra Boonrat

Prince of Songkla University

Received: 8 January 2015   Accepted: 2 February 2015

Review Article

The fierce competition for the number of students between government and private universities in Thailand together with the elevation of Rajabhat Institutions and Rajamangala Institute of Technology to the Universities level nationwide influence many universities to adapt a strategy and play up more on public relations as to create outstanding images of their universities, remembered by target groups, especially the private universities where the advertising and public relations are heavily invested in creating fascinating images for the target groups; convincing students to enroll and continue studying at their universities.

Therefore, the private universities have to plan a strategy for building competitive advantage among others private universities and government universities as well as to prepare for steps to the ASEAN community.

Keywords: Images, image components

---

¹ Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Arisra Boonrat Doctoral Degree Student, Faculty of Education in Educational Administration Program. Lecturer of Department General Education , Faculty of Liberal Arts and Education, Hatyai University , E – mail : shertam_angel@hotmail.com

บทนำ

ในสังคมปัจจุบันที่เต็มไปด้วยการแข่งขันในด้านต่าง ๆ อย่างรุนแรง เนื่องมาจากความเจริญที่ได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ยิ่งสังคมมีความเจริญไปมากเท่าใด คนในสังคมนั้นจะต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปให้มากเท่านั้น สิ่งสำคัญอันดับต้น ๆ ในการที่จะช่วยยกระดับให้คนก้าวทันโลกทันต่อเหตุการณ์ได้นั้น คือ “การศึกษา” เพราะการศึกษาเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญ ที่จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาประเทศ ให้เจริญก้าวหน้า การศึกษาทำให้ประชาชนเกิดความคิด สามารถปรับปรุงชีวิตของตนให้มีคุณภาพที่ดี และประกอบอาชีพ ดำรงชีวิตด้วยความเจริญก้าวหน้าและพร้อมก้าวสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558

การแข่งขันกันอย่างรุนแรงในแวดวงการศึกษาทั้งในส่วนมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก ทั้งนี้ส่วนหนึ่ง เป็นผลมาจาก การยกสถานะของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลและสถาบันราชภัฏ และวิทยาลัยชุมชนขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย จากการเพิ่มขึ้นของมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ทำให้เกิดการแข่งขันกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้ามหาวิทยาลัยใดไม่มีการปรับตัว หรือการพัฒนา ก็จะมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของมหาวิทยาลัย ในภาพรวม จึงเป็นเหตุให้หลายมหาวิทยาลัย ตระหนักและเตรียมความพร้อม ต่อการแข่งขันมากขึ้น ถึงแม้มหาวิทยาลัยเอกชน จะมีอัตราการขยายตัวอย่างรวดเร็ว มีการเปิดมหาวิทยาลัยเอกชนเพิ่มขึ้นจำนวนมาก และพยายามสร้างคุณภาพด้านเทคโนโลยีที่ทันสมัย แต่การยอมรับจากสังคมไทยโดยภาพรวม ยังแตกต่างจากมหาวิทยาลัยของรัฐที่ก่อตั้งมาเป็นระยะเวลายาวนาน มีศิษย์เก่าที่สร้างชื่อเสียง และได้รับการยอมรับทำให้มหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทั้งด้านวิชาการ หลักสูตรการเรียนการสอน เทคโนโลยี การทำวิจัย และการบริการแก่สังคมซึ่งการดำเนินงาน ทั้งหมดนี้ก็เพื่อที่จะเสริมสร้างชื่อเสียงที่ดีให้แก่สถาบัน ส่งผลให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องปรับเปลี่ยนแนวคิดทางการบริหาร กลยุทธ์ และยุทธศาสตร์ในการวางแผนพัฒนามหาวิทยาลัย เพื่อดึงดูดนักเรียนให้เข้ามาเรียนในสถาบันของตน และต้องยอมรับว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนหลายสถาบันประสบปัญหาในเรื่อง จำนวนนักศึกษาใหม่ที่จะเข้ามาศึกษาในแต่ละปีการศึกษา จนทำให้บางสถาบันต้องยุบสาขาวิชาที่มีผู้เรียนน้อยลง

จากเหตุดังกล่าว หากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนยังนิ่งเฉย ไม่มีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ในการบริหารแล้ว ก็อาจประสบปัญหาดังเช่นหลายสถาบันที่ต้องมีการปิดตัวลงเพราะฉะนั้นสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยเอกชน ต้องมีความตื่นตัวที่จะพัฒนาคุณภาพทางด้านวิชาการ งานวิจัย เพื่อเพิ่มคุณภาพด้านการศึกษา การบริหารจัดการ และการวางแผน กลยุทธ์ระยะยาว รวมทั้งการประชาสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์และแบรนด์ของสถาบันให้มีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น (วิทวัส สัตยารักษ์, 2552) เพื่อให้แก่นักเรียน นักศึกษา ผู้ปกครอง รวมทั้งกลุ่มบุคคลอื่น ๆ ที่อาจมีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัย มีการรับรู้เกี่ยวกับข้อมูลของมหาวิทยาลัย ทั้งในเรื่อง ภาพลักษณ์ คุณค่า คุณภาพทางวิชาการ และบริการต่างๆที่เสนอไปโดยผ่านทางสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ และทาง Social Network ที่ปัจจุบันเข้ามามีบทบาทเป็นอย่างมาก เพื่อสื่อให้ถึงกลุ่มเป้าหมายให้ได้รับทราบ และตัดสินใจที่จะเข้าศึกษาต่อไป

นิยาม

ภาพลักษณ์ หมายถึง คุณลักษณะเชิงประจักษ์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ที่เกิดจากการรับรู้ของบุคคลที่ได้รับจากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม หรือจากข้อมูลข่าวสารการประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในช่องทางต่าง ๆ เพื่อสร้างการรับรู้ให้เกิดขึ้น และสื่อสารไปยังกลุ่มเป้าหมาย และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ให้รู้จักมหาวิทยาลัยเอกชนมากขึ้น

มหาวิทยาลัยเอกชน หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย ที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยการดำเนินการและการบริหารจัดการเป็นรูปแบบส่วนบุคคล หรือมูลนิธิ ที่ไม่ใช่หน่วยงานของรัฐทั้ง 40 แห่งในประเทศไทย

องค์ประกอบของภาพลักษณ์

Boulding (1975: 91) ได้อธิบายว่า “ภาพลักษณ์” เป็นความรู้สึก ความรู้ของคนเราที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ โดยเฉพาะความรู้นั้นเป็นความรู้ที่เราสร้างขึ้นมาจากเฉพาะตน เป็นความรู้เชิงอัตวิสัย (Subjective Knowledge) ซึ่งประกอบด้วย “ข้อเท็จจริง” คุณค่าที่เราเป็นผู้กำหนด โดยแต่ละบุคคลจะเก็บสะสมความรู้เชิงอัตวิสัยเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่ได้ประกอบ และมีความเชื่อว่าเป็นจริง เนื่องจากคนเราไม่สามารถที่จะรับรู้และทำความเข้าใจกับทุกสิ่งได้ครบถ้วนเสมอไป เรามักจะได้เฉพาะ “ภาพ” บางส่วนหรือลักษณะกว้าง ๆ ของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งอาจไม่ชัดเจนแน่นอนเพียงพอ แล้วมักตีความหมาย (Interpret) หรือให้ความหมายแก่สิ่งนั้น ๆ ด้วยตัวเราเอง ความรู้เชิงอัตวิสัยนี้จะประกอบกันเป็นภาพลักษณ์ของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในโลกตามทัศนะของเรา และพฤติกรรมที่เราแสดงออกก็จะขึ้นอยู่กับภาพลักษณ์ของสิ่งนั้น ๆ ที่เรามีอยู่ในสมองด้วย

เพื่อให้ง่ายแก่การทำความเข้าใจ อาจแยกองค์ประกอบของภาพลักษณ์ได้เป็น 4 ส่วน ซึ่งแต่ละส่วนมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างไม่อาจแบ่งแยกได้ คือ

1. องค์ประกอบเชิงการรับรู้ (Perceptual Component) เป็นสิ่งที่บุคคลได้จากการสังเกตโดยตรง แล้วนำสิ่งนั้นไปสู่การรับรู้ สิ่งที่ถูกรับรู้นี้อาจจะเป็นบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ ความคิด หรือสิ่งของต่าง ๆ เราจะได้ภาพของสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เหล่านี้โดยผ่านการรับรู้เป็นเบื้องต้น เช่น ภาพการรับรู้เบื้องต้น ของมหาวิทยาลัยเอกชน จะถูกมองภาพจากอาคาร สถานที่ว่ามีความทันสมัย มีเทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ทันสมัย และสามารถรองรับกับความต้องการของผู้เรียนได้อย่างทั่วถึง

2. องค์ประกอบเชิงความรู้ (Cognitive Component) ได้แก่ ส่วนที่เป็นความรู้เกี่ยวกับลักษณะประเภท ความแตกต่างของสิ่งต่าง ๆ ที่ได้จากการสังเกตและรับรู้ กล่าวคือมหาวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งจะมีอัตลักษณ์ และทักษะพิเศษที่แตกต่างกัน เช่น มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย จะมีความโดดเด่นด้านธุรกิจ เพื่อสร้างผู้ประกอบการ สร้างเจ้าของกิจการออกมาประกอบธุรกิจได้เอง มหาวิทยาลัยกรุงเทพจะมีชื่อเสียงด้านคณะนิเทศศาสตร์ และเป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นด้านความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

3. องค์ประกอบเชิงความรู้สึก (Affective Component) ได้แก่ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อาจเป็นความรู้สึกผูกพัน ยอมรับหรือไม่ยอมรับ ชอบหรือไม่ชอบ การสร้างภาพลักษณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ไม่ต้องลงทุนด้วยจำนวนเงินมหาศาล คือ การสร้างความผูกพันให้เกิดขึ้นแก่ศิษย์เก่า ซึ่งสามารถเป็นกระบอกเสียงถึงคุณภาพ และความสำเร็จของมหาวิทยาลัย ไปยังรุ่นต่อไปได้เป็นอย่างดี และเป็นการตลาดแบบ Word of mouth หรือกลยุทธ์แบบปากต่อปาก ซึ่งได้ผลมาแล้วในหลายมหาวิทยาลัย

4. องค์ประกอบเชิงการกระทำ (Cognitive Component) เป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อให้ภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นจากความรู้ และจากความรู้สึกเป็นรูปธรรมขึ้น

กลยุทธ์การสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันของ Micheal E. Porter

หลักหรือทฤษฎีที่ทำให้ พอร์เตอร์ (Porter, 1980) โด่งดังก็คือกลยุทธ์การสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน (Competitive Strategy) ซึ่งพอร์เตอร์ ได้กล่าวไว้ว่าการทำธุรกิจ จะต้องเผชิญกับปัญหาการต่อสู้มากหรือน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับพลังของสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจนั้น จำนวน 5 อย่าง อันประกอบด้วย

1) สภาพการแข่งขันภายในตัวธุรกิจนั่นเอง คือคู่แข่งต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว รู้จักมักคุ้นกันอยู่ คือใครดีใครอยู่ เรียกว่าทำด้วยกัน ขายของให้กับลูกค้ากลุ่มเดียวกัน เช่น Coke กับ Pepsi หรือเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนด้วยกันเอง ที่จะต้องมีการศึกษาข้อมูลข่าวสาร สถานะของมหาวิทยาลัยเอกชนคู่แข่งอยู่ตลอดเวลา ว่ามีการประชาสัมพันธ์ การทำการตลาด กลยุทธ์การรับสมัครเข้าเรียน ทำโปรโมชั่น การประชาสัมพันธ์ ในการสมัครเรียนอย่างไรบ้าง เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยตนเอง ให้เป็นที่ดึงดูดและสนใจแก่กลุ่มเป้าหมาย

2) สภาพการแข่งขันจากภายนอกธุรกิจ คือ คู่แข่งใหม่อาจจะกระโดดเข้ามาร่วมในธุรกิจประเภทเดียวกันในอนาคต การจะป้องกันคู่แข่งที่จะเข้ามาในธุรกิจประเภทเดียวกัน ก็ต้องอาศัยความได้เปรียบที่ธุรกิจได้ดำเนินการมาก่อน ความมีชื่อเสียงในคุณภาพ และเป็นที่ยอมรับมาอย่างยาวนาน ในแวดวงของมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งเป็นธุรกิจด้านการศึกษา ที่มีกลุ่มคู่แข่งทั้งมหาวิทยาลัยภาครัฐ มหาวิทยาลัยจากต่างประเทศที่เข้ามาตั้งในประเทศไทยอีกหลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัยเว็บสเตอร์ มหาวิทยาลัยแอสแตมฟอร์ด วิทยาลัยต่างๆ ที่เปิดการเรียนการสอนถึงระดับปริญญาตรี และมีแนวโน้มว่า เมื่อมีการปฏิบัติตามข้อตกลงของประชาคมอาเซียนในปี 2558 จะมีมหาวิทยาลัยของต่างประเทศเข้ามาดำเนินการในประเทศไทยเพิ่มขึ้น (อุทัย ดุลยเกษม , 2556) ถือเป็นคู่แข่งที่สำคัญ ที่จะทำให้มหาวิทยาลัยเอกชน ต้องพยายามสร้างกลยุทธ์ให้เหนือคู่แข่งในทุกๆ ด้าน เพื่อให้มหาวิทยาลัยของตนโดดเด่นและเป็นที่สนใจของผู้เรียน

3) สภาพแรงกดดันจากคู่แข่งทางอ้อม คือ ธุรกิจที่ไม่ได้อยู่ในธุรกิจประเภทเดียวกัน แต่ธุรกิจนั้นสามารถทำอะไรได้มากมาย จนเป็นที่ต้องการส่วนแบ่งทางการตลาด จากผู้ลงทุนของธุรกิจประเภทอื่น เช่น การที่บริษัทเนชั่นมัลติมีเดีย กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) ได้เข้ามาซื้อกิจการของมหาวิทยาลัยโยนก ในปี 2554 และเปลี่ยนชื่อเป็น มหาวิทยาลัยเนชั่น ซึ่งได้เข้ามาเป็นคู่แข่งที่สำคัญ ของมหาวิทยาลัยเอกชนด้วยกัน โดยการชูภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ให้เป็นมหาวิทยาลัยที่สร้างผู้นำด้านสื่อสารมวลชน โดยนำเสนอคณะนิเทศศาสตร์เป็นคณะยอดนิยม (Product Champion) ในการทำการตลาดเจาะกลุ่มผู้เรียนที่มีความสนใจงานด้าน

สื่อสารมวลชน ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าธุรกิจนี้ในเครือ บริษัทเนชั่น นั้น เป็นผู้คร่ำหวอดในวงการสื่อสารมวลชนมาอย่างยาวนาน หรือการที่บริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน) ก่อตั้งสถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ขึ้น เมื่อปี 2550 เพื่อดำเนินการสอนในระดับอุดมศึกษา ที่เน้นการเรียน การสอนแบบการเรียนรู้จากการทำงาน (Work – based Learning) โดยการฝึกปฏิบัติการในสถานประกอบการจริง เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ ทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่งจัดเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวสำหรับมหาวิทยาลัยเอกชนด้วยกัน

4) อำนาจต่อรองจากผู้ขายวัตถุดิบให้กับธุรกิจ คงปฏิเสธไม่ได้ว่า กลุ่มเป้าหมายหลักของมหาวิทยาลัยเอกชน คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งสถิติในปี 2554 พบว่า มีนักเรียนชั้น ม.6 จำนวน 410,883 คน และนักเรียนระดับ ปวช. จำนวน 229,997 คน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) ยังไม่รวมนักเรียนที่อยู่ในระบบ ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ซึ่งกระจายอยู่ทุกภูมิภาคตามโรงเรียนต่างๆ การที่มหาวิทยาลัยเอกชน จะสามารถเข้าไปพบกับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อสื่อสารถึงข้อมูลคณะ / สาขาวิชาที่เปิดสอน หรือให้ข้อมูลที่เป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเอกชนได้นั้น ต้องอาศัยการเข้าไปทำกิจกรรมในโรงเรียน หรือในสถาบันนั้นๆ ทั้งในรูปแบบของกิจกรรมแนะแนว นิทรรศการ การให้ความรู้เชิงวิชาการ การจัดอบรม การสนับสนุนทุนการศึกษาต่างๆ เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายได้รู้จักมหาวิทยาลัยและค่อยๆ ซึมซับ ข้อมูลของมหาวิทยาลัย ซึ่งบุคคลที่เป็นกลไกสำคัญในการที่มหาวิทยาลัยจะสามารถเข้าไปพบกับกลุ่มเป้าหมายได้นั้น คือ อาจารย์แนะแนว ดังนั้นมหาวิทยาลัยต่างๆ จึงให้ความสำคัญกับอาจารย์แนะแนวมาเป็นอันดับหนึ่ง เพราะเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับกลุ่มเป้าหมายและเป็นบุคคลที่เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของมหาวิทยาลัยให้กลุ่มเป้าหมายรับทราบ แต่มีหลายสถาบันที่ไม่สามารถให้มหาวิทยาลัยเอกชนเข้าไปทำกิจกรรมในโรงเรียนได้ ทั้งนี้เนื่องจากว่านักเรียนส่วนใหญ่จะเลือกเรียนในมหาวิทยาลัยภาครัฐมากกว่า นี่คือความพยายามอย่างหนึ่งของมหาวิทยาลัยเอกชน ในการเจาะกลุ่มสถาบันที่ไม่เปิดโอกาสในการสื่อสารกับนักเรียน ซึ่งมหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องใช้กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ในรูปแบบอื่นๆ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารต่อไป

5) อำนาจต่อรองจากผู้ซื้อ จากสถานะการดำเนินงานของบัณฑิตในปัจจุบัน กับตำแหน่งงานที่มีอยู่จำกัด ซึ่งในปี 2556 มีบัณฑิตที่จบใหม่ ตกงานถึง 1.4 แสนคน ซึ่งมากกว่าทุก ๆ ปี ที่ผ่านมา (เว็บไซต์มหานครอาเซียน, 2557) ในสถานะที่สถานประกอบการ หรือตำแหน่งงานว่างมีอยู่ อย่างจำกัด หลายมหาวิทยาลัยได้กำหนดอัตลักษณ์ ให้กับบัณฑิตของมหาวิทยาลัยของตน โดยการสร้างคุณลักษณะเด่นของบัณฑิต ให้เป็นที่ต้องการของสถานประกอบการ และพัฒนาเงื่อนไขของการสำเร็จหลักสูตร พัฒนาหลักสูตรใหม่ให้เกิดขึ้น เช่น หลักสูตรตรีควบโท ซึ่งใช้เวลาศึกษาเพียง 5 ปี ก็สามารถสำเร็จการศึกษา ได้รับปริญญาทั้งปริญญาตรี และปริญญาโท เพื่อให้มีโอกาสนในการทำงานมากขึ้น

อำนาจหรือแรงกดดันทั้ง 5 ประการนี้ หากเกิดขึ้นมากในธุรกิจ ก็จะทำให้ดำเนินงานได้อย่างลำบาก ต้องคอยจัดการหลบหลีกเลี่ยงให้เกิดปัญหาน้อยที่สุด

Porter ก็ได้คิดต่อไปถึงกลยุทธ์ในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันทางธุรกิจ เขาได้เขียนหนังสืออีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับความได้เปรียบในเชิงแข่งขันชื่อว่า Competitive Advantage ซึ่งได้กล่าวหลักการไว้ว่า หากต้องการให้ธุรกิจมีความได้เปรียบและสามารถแข่งขันได้แล้ว จะต้องให้ความสำคัญในเรื่อง ต่อไปนี้

1) การสร้างความแตกต่าง (Differentiation) คือสินค้าหรือบริการที่ธุรกิจผลิตขึ้นมานั้น จะต้องมีความแตกต่าง ที่อาจจะไม่สามารถหาได้จากสินค้าทั่วไปของผู้อื่น หรือมีการเพิ่มศักยภาพหรือประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์ จนทำให้สามารถตั้งราคาขายที่แพงกว่าคู่แข่งได้ ในกลยุทธ์นี้หลายมหาวิทยาลัยพยายามสร้างบัณฑิตที่จบออกไปสู่ตลาดแรงงาน ให้มีความเป็นมืออาชีพ สามารถตอบสนองต่อความต้องการของสถานประกอบการ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่ามหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่ง ที่ได้ทำ MOU กับสถานประกอบการในการทำหลักสูตรร่วมกัน เช่น มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ เปิดสาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีกและแฟรนไชส์ ที่ทำความร่วมมือกับ บริษัทเซ็นทรัล รีเทล คอร์ปอเรชั่น จำกัด ในการให้ทุนการศึกษาเรียนฟรีตลอดหลักสูตร 4 ปี จำนวน 40 ทุน และมีการรับประกันว่าจะได้งานทำหลังสำเร็จการศึกษาทันที และมีเบี้ยเลี้ยงให้ระหว่างฝึกงาน เป็นต้น

2) การมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำ (Cost Leadership) หากธุรกิจมีต้นทุนที่ต่ำแล้ว ก็ย่อมจะดำรงอยู่ในตลาดการแข่งขันได้แม้ว่าจะมี Profit Margin ที่ต่ำ ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะทำให้คู่แข่งอื่น ไม่อยากที่จะเข้ามาแข่งขันด้วย เพราะว่าไม่คุ้มกับความเสี่ยงในการอยู่รอดเพื่อตลาดแข่งขัน ธุรกิจที่มีต้นทุนการผลิตต่ำเองแต่อยู่มาก่อน และอยู่เพียงผู้เดียวในตลาด จะสามารถอยู่ได้เนื่องจากมีลูกค้าจำนวนมาก ทำให้กำไรสุทธิที่สร้างขึ้นได้นั้นเป็นจำนวนที่สูง เพราะฉะนั้นมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งมีการลงทุนในอาคารสถานที่ บุคลากรทั้งอาจารย์ตั้งแต่ระดับปริญญาเอก มีคุณวุฒิทางวิชาการตั้งแต่ระดับศาสตราจารย์ เมื่อมหาวิทยาลัยเอกชนมีการลงทุนในสิ่งเหล่านี้อย่างมหาศาล จึงมีความจำเป็นที่ต้องหาลูกค้า หรือนักเรียนเข้ามาเรียนให้ได้ตามเป้าหมายของแผนกลยุทธ์ที่วางไว้ในแต่ละปีการศึกษา ซึ่งได้มีการคำนวณถึงจุดคุ้มทุนและการกำหนดค่าเล่าเรียน ของแต่ละหลักสูตรให้เหมาะสมกับต้นทุนที่ลงไป

3) การเจาะจงในตลาด (Focus) คือการที่ธุรกิจมุ่งเน้นผลิตสินค้า หรือบริการให้กับตลาดเฉพาะส่วน อาจจะเรียกว่าเป็นตลาดเฉพาะส่วน (Niche Market) ก็ได้ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ด้วยสินค้าและบริการที่จำเพาะดังนั้นแล้ว จะทำให้สามารถตั้งราคาขายได้สูง เนื่องจากลูกค้าจำเป็นต้องซื้อจากธุรกิจนั้น และไม่ต้องเสี่ยงที่จะซื้อจากผู้อื่นอีก ในภาพของมหาวิทยาลัยเอกชน จะเห็นว่ามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญมีความโดดเด่นด้านความเป็นนานาชาติ หรือหลักสูตรนานาชาติ ที่นิยมเปิดกันมากในหลายมหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นหากสถานประกอบการต้องการจ้างงานบัณฑิตที่มีความเชี่ยวชาญด้านภาษา ก็ต้องรับบัณฑิตที่จบหลักสูตรนานาชาติ หรือในมหาวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งปัจจุบันมีค่าเล่าเรียนที่สูงกว่าหลักสูตรปกติ แต่ก็มีคนจำนวนไม่น้อยที่มีความต้องการศึกษาในหลักสูตรนี้ เพราะเมื่อสำเร็จการศึกษาออกมาแล้วมีโอกาสได้งานทำสูง ซึ่งหลักความคิดของฟอร์เตอร์ ยังคงใช้ได้จริงจนถึงทุกวันนี้กับธุรกิจทุกประเภท หากธุรกิจนั้นๆ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ปฏิบัติได้จริง ๆ แล้ว ย่อมจะทำให้สามารถดำรงอยู่ในความได้เปรียบเชิงแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

บทวิเคราะห์

จะเห็นได้ว่าท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงและสภาวะการแข่งขันด้านการศึกษาอย่างรุนแรง มหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่งในประเทศไทย ได้พยายามปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสาร เพื่อสร้างกระแสให้เกิดขึ้นในสื่อสังคม

ออนไลน์ให้เป็นที่โดดเด่น และสร้างการรับรู้ให้เกิดขึ้นกับกลุ่มเป้าหมาย โดยคาดหวังผลการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้เกิดขึ้นแก่มหาวิทยาลัยของตน จนทำให้กลุ่มเป้าหมายตัดสินใจเข้ามาศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาต่อไป ซึ่งเป็นโจทย์ที่หนักของทั้งผู้บริหารและทีมงานที่ต้องร่วมมือกันวางกลยุทธ์ เพื่อช่วงชิงความได้เปรียบ และทำให้มหาวิทยาลัยเอกชนไม่สามารถนิ่งเฉยในการที่จะพัฒนาคุณภาพให้เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา

การนำหลักกลยุทธ์ในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันทางธุรกิจ ของพอร์เตอร์ด้านการสร้างความแตกต่างนั้น มหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องกำหนดอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัยและอัตลักษณ์ของบัณฑิตที่จบออกไปว่ามีความแตกต่างจากมหาวิทยาลัยเอกชนอื่นอย่างไร เช่น ด้านหลักสูตรที่เปิดสอน มีความแตกต่างกับมหาวิทยาลัยอื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทรงธรรม ชีระกุลและคณะ (2556) ที่ว่าปัจจัยในการเข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่าผู้เรียนจะให้ความสำคัญกับหลักสูตรที่เปิดสอนเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกในการเลือกเข้าศึกษาต่อ เพราะฉะนั้นการเปิดหลักสูตรที่แตกต่างจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนให้เข้ามาศึกษายังมหาวิทยาลัยได้

การมีบุคลากรที่มีคุณวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาเอก และการส่งเสริมการขอตำแหน่งทางวิชาการ ก็เป็นสิ่งที่ผู้เรียนให้ความสำคัญในการเลือกเข้าศึกษาต่อ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิศาว พุแค (2553) ที่ได้ศึกษาปัจจัยทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อ ระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเอกชน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับ ปัจจัยด้านคุณภาพของคณาจารย์และบุคลากรสูงสุด ในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อ เพราะฉะนั้นการที่มหาวิทยาลัยเอกชนสนับสนุนให้ทุนในการศึกษาต่อ และการขอตำแหน่งทางวิชาการแก่บุคลากรในมหาวิทยาลัยไปแล้วนั้น ก็เป็นสิ่งที่ผู้เรียนส่วนใหญ่เกิดความเชื่อมั่นในคุณภาพของมหาวิทยาลัยและตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเช่นกัน

ด้านการเจาะจงในตลาด การวัดผลการประเมินคุณภาพของมหาวิทยาลัย สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจคือ อัตราการได้งานทำของบัณฑิตที่จบการศึกษา หลายมหาวิทยาลัยจึงเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เป็นนานาชาติ หรือหลักสูตรสองภาษา เนื่องจากบัณฑิตที่จบจากหลักสูตรเหล่านี้มีโอกาสได้งานทำสูง ซึ่งสอดคล้องกับจดหมายข่าวสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (2554) ที่กล่าวว่ายุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทย ในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558 ที่ว่า ต้องมีการพัฒนาหลักสูตรนานาชาติในสถาบันอุดมศึกษาในสาขาวิชาที่ประเทศไทยมีความเชี่ยวชาญและต้องเป็นสาขาที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานในอาเซียนด้วย เพื่อเป็นแนวทางที่ใช้วางแผนยุทธศาสตร์ทั้งในระยะสั้นและระยะยาวของสถาบันอุดมศึกษาต่อไป เพื่อให้คุณภาพบัณฑิตในอนาคตไปสู่สากล และนำประเทศให้มีความสามารถในการแข่งขันได้ โดยสร้างความร่วมมือกับประเทศสมาชิกในการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบุคลากรไปยังประเทศเพื่อนบ้านในระยะเริ่มต้นและขยายวงให้กว้างขึ้นสู่ประเทศอื่นๆ อีกด้วย จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้มหาวิทยาลัยเอกชนทุกแห่งจะต้องวางกลยุทธ์เพื่อเพิ่มยอดนักศึกษาหรือให้ได้ยอดนักศึกษาตามเป้าที่ตั้งไว้ โดยการนำกลยุทธ์ในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันทางธุรกิจของพอร์เตอร์มาเป็นหลักในการวางแผนกลยุทธ์ทั้งในระยะสั้นและระยะยาวต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ .(2557).ข้อมูลสารสนเทศด้านการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อ
วันที่ 10 สิงหาคม 2557 จาก http://www.moe.go.th/data_stat.
- จดหมายข่าวสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (HEC Newsletter) ปีที่ 2 ฉบับที่ 52 ประจำวันที่ 7 มีนาคม 2554
สืบค้นเมื่อ วันที่ 10 สิงหาคม 2557 จาก http://www.mua.go.th/pr_web/ohecnewsletter/
ทรงธรรม ชีระกุล, วันวิสาข์ แก้วสมบุรณ์, เสาวนีย์ แสงสีดา, วารุณี ทิพโอสถ, ศศิธร ดีใหญ่, โสภณ วัฒนเมธาวี.
(2556, กรกฎาคม – ธันวาคม) ปัจจัยในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา ของ
มหาวิทยาลัยทักษิณ วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ 13(2) : 48 – 61.
- พิรภาว พุแค. (2553). ปัจจัยทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อ ระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเอกชน กรณีศึกษา : มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี. การศึกษาค้นคว้าอิสระ
การศึกษามหาบัณฑิต. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- วิทวัส สัตยารักษ์. (2552). กลยุทธ์การสร้างแบรนด์มหาวิทยาลัยเอกชน. วิทยานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต
(การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.(สำเนา)
- มหานครอาเซียน.(2557). บัณฑิตใหม่ต่งงานถึง 1.4 แสนคน ในปี 2556 (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อ วันที่ 10
สิงหาคม 2557 จาก <http://www.uasean.com/kerobow01/727>.
- อุทัย ดุลยเกษม. (2556). ยุทธศาสตร์ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
วารสารเทคโนโลยีภาคใต้ 6(2) : 105 - 109.
- Porter, M. E. (1980). *Competitive Strategy*. New York: The Free Press.
- Boulding, K. E. (1975). *The Image: Knowledge in Life and Society*. Michigan: The University of
Michigan.

นโยบายการตีพิมพ์วารสารครุฑ

วารสารครุฑ เป็นวารสารที่เผยแพร่ผลงานวิจัย และบทความวิชาการ ในสาขาครุศาสตร์ เพื่อให้ นักวิจัยและเจ้าของผลงานวิชาการสามารถเตรียมต้นฉบับได้ถูกต้องและได้มาตรฐานตามระเบียบของวารสาร คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จึงขอชี้แจงดังนี้

1. บทความที่วารสารรับตีพิมพ์ต้องเป็นบทความในกลุ่มสาขาครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ โดยเน้น หลักสูตรและการสอน การบริหารการศึกษา เทคโนโลยีทางการศึกษา วิจัยทางการวิจัย การวัดและ ประเมินทางการศึกษา จิตวิทยาการศึกษา
2. รับบทความวิจัย (Research Article) เป็นหลัก และรับบทความวิชาการ (Review Article) กับ บทความปริทัศน์หนังสือ (Book Review) เป็นอันดับรอง
3. บทความจะต้องไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่ที่ไหนมาก่อน และไม่อยู่ระหว่างการพิจารณาของวารสารฉบับ อื่น หากตรวจสอบพบว่ามี การตีพิมพ์ซ้ำซ้อน ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว
4. บทความทุกเรื่องได้รับการพิจารณาล้นกรองโดยผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review: Double Blind) จำนวน 2 ท่านต่อบทความ โดยเป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกมหาวิทยาลัยอย่างน้อย 1 ท่าน
5. ผู้เขียนต้องยินยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กองบรรณาธิการวารสารกำหนด และผู้เขียนต้องยินยอมให้ บรรณาธิการ แก้ไขความสมบูรณ์ของบทความได้ในขั้นตอนสุดท้ายก่อนเผยแพร่
6. บทความใดที่ผู้อ่านเห็นว่าได้มีการลอกเลียนหรือแอบอ้างโดยปราศจากการอ้างอิง หรือทำให้เข้าใจ ผิดว่าเป็นผลงานของผู้เขียน กรุณาแจ้งให้กองบรรณาธิการทราบ จะเป็นพระคุณยิ่ง

การจัดส่งต้นฉบับ

1. จัดส่งทางไปรษณีย์ โดยแนบผลงานนิพนธ์ต้นฉบับ 1 ชุด พร้อมแผ่นซีดีที่บรรจุข้อมูลต้นฉบับ 1 แผ่น มายัง

กองบรรณาธิการวารสารครุฑ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (ส่วนวังจันทน์)

ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000

โทรศัพท์ 088-7843587 โทรสาร 055-230597

2. จัดส่งทางอีเมล ที่ psrueduj@gmail.com

3. จัดส่งผ่านระบบ Thai-Jo ที่ www.tci-thaijo.org/index.php/edupsru/index/

การเตรียมต้นฉบับ

1. บทความที่รับพิจารณาตีพิมพ์ต้องพิมพ์เป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ พิมพ์ต้นฉบับด้วยกระดาษขาวขนาดเอ 4 หน้าเดียว เนื้อหาของบทความทั้งหมดจะต้องไม่เกิน 15 หน้า กำหนดระยะห่างจากขอบกระดาษตามมาตรฐานของ Microsoft Office Word (เว้นระยะขอบบนและล่าง 2.54 เซนติเมตร เว้นระยะขอบซ้ายและขวา 3.17 เซนติเมตร) และใส่หมายเลขหน้ากำกับที่มุมล่างขวาของหน้ากระดาษทุกหน้า
2. บทความทุกประเภทส่วนต้นต้องมีส่วนประกอบทั่วไปทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ดังนี้
  - ชื่อเรื่อง
  - ชื่อผู้เขียน (ครบทุกคน)
  - สถานที่ทำงาน/หน่วยงานของผู้เขียนครบทุกคน
  - วุฒิการศึกษาชั้นสูงสุด ตำแหน่งวิชาการ (ถ้ามี) และ Email เฉพาะผู้เขียนหลัก (Corresponding Author)
3. บทความทุกประเภท ยกเว้นบทปริทรรศน์หนังสือ ต้องมีบทคัดย่อ (Abstract) ความยาว 1 ย่อหน้า ไม่เกิน 250 คำและ ได้บทคัดย่อใส่คำสำคัญ (Keywords) ไม่เกิน 5 คำ บทคัดย่อและคำสำคัญให้เขียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (TH SarabunPSK 16)
4. เนื้อหา สำหรับบทความวิจัยประกอบด้วยหลักสำคัญคือ บทนำที่กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาอาจรวมการทบทวนเอกสาร วัตถุประสงค์การวิจัย กรอบแนวคิดการวิจัย (ถ้ามี) สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี) วิธีดำเนินการวิจัย ผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ และเอกสารอ้างอิงพิมพ์แบบ 1 คอลัมน์ ตัวอักษร TH SarabunPSK 16 สำหรับทั้งภาษาไทย และ ภาษาอังกฤษ
5. เนื้อหา สำหรับบทความวิชาการ และบทความปริทรรศน์ประกอบด้วยหลักสำคัญคือ บทนำ หัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา หัวข้อย่อยภายในเนื้อหา บทวิจารณ์และสรุป และเอกสารอ้างอิง พิมพ์แบบ 1 คอลัมน์ ตัวอักษร TH SarabunPSK 16 ทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ
6. การอ้างอิงในเนื้อเรื่อง ให้ใช้วิธีการอ้างอิงแบบนาม-ปี (Author-date in-text citation) โดยระบุชื่อและนามสกุลผู้แต่ง กรณีภาษาไทย และ นามสกุล กรณีภาษาอังกฤษ และปีพิมพ์ เช่น (ประวิทย์ หลักบุญ, 2528) (Feshbach, and Singer, 1971) หรือ ประวิทย์ หลักบุญ (2528) Feshbach, and Singer (1971) ซึ่งใส่ไว้ข้างหน้าหรือข้างหลังข้อความที่ต้องการอ้างอิง เพื่อบอกแหล่งที่มาของข้อความนั้น และอาจะระบุเลขหน้าของเอกสารที่อ้างด้วยก็ได้หากต้องการ เช่น ประวิทย์ หลักบุญ (2528: 12) Feshbach, and Singer (1971: 123)
7. การเขียนเอกสารอ้างอิงท้ายเล่ม (Reference Citation) โดยการรวบรวมรายการเอกสารทั้งหมดที่ผู้เขียนได้ใช้อ้างอิงในการเขียนผลงานนั้นๆ จัดเรียงรายการตามลำดับอักษรชื่อผู้แต่ง ภายใต้หัวข้อเอกสารอ้างอิง สำหรับบทความภาษาไทย หรือ References สำหรับบทความภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการเขียนเอกสารอ้างอิงแบบ APA (American Psychological Association) ตัวอย่างการเขียนมีดังนี้

หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. (ครั้งที่พิมพ์). สถานที่พิมพ์: ผู้จัดพิมพ์.

ตัวอย่าง

พระมหาสุทิตย์ อาภากรโ. (2547). *เครือข่าย: ธรรมชาติ ความรู้ และการจัดการ*. กรุงเทพฯ: โครงการเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.).

Porter, M.E. (1990). *The competitive advantage of nations*. New York: Free Press.

บทความ/เรื่อง/ตอน ในหนังสือรวมเรื่อง

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ในชื่อบรรณาธิการ (บรรณาธิการ), ชื่อเรื่อง (ฉบับพิมพ์ หน้าที่ปรากฏบทความ). สถานที่พิมพ์: ผู้จัดพิมพ์.

ตัวอย่าง

กอบกุล ราชะนาคร. (2543). กฎหมายกับการจัดการทรัพยากรน้ำและชายฝั่งทะเล. ใน อานันท์ กาญจนพันธ์ (บรรณาธิการ), *พลวัตชุมชนในการจัดการทรัพยากรกระบวนทัศน์และนโยบาย* (หน้า 395). กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).

Resnick, L. (1991). Shared cognition: Thinking as social practice. In W. Resnick, J. Levine, & S. Teasley (Eds.), *Perspectives on socially shared cognition*(pp. 1-22). Washington, DC: American Psychological Association.

บทความในวารสาร

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ชื่อวารสาร, ปีที่(ลำดับที่), เลขหน้าที่ปรากฏบทความในวารสาร.

อนุ เจริญวงศ์ระยับ, ชุติกร ยิ้มสุด, และ ภิญญาพันธ์ ร่วมชาติ. (2549). ปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของการไฟรู้ทางวิทยาศาสตร์ในนักเรียนช่วงชั้นที่ 4. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*, 19(1), 13-39.

Heinz, W. R., Kelle, U., Witzel, A., & Zinn, J. (1998). Vocational training and career development in Germany: Results from a longitudinal study. *International Journal of Behavioral Development*, 1, 77-101.

การอ้างอิงจากแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. วันที่สืบค้น, จาก แหล่งข้อมูลที่สืบค้น

ตัวอย่าง

Electronic reference formats recommended by the American Psychological Association.

(2000, October 12). Retrieved October 23, 2000, from <http://www.apa.org/journals/webref.html>.

Eid, M., & Langeheine, R. (1999). The measurement of consistency and occasion specificity with latent class models: A new model and its application to the measurement of affect. *Psychological Methods*, 4, 100-116. Retrieved November 19, 2000, from the PsycARTICLES database.

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ

ฉบับที่ 1 ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

1. ดร.เกรียงศักดิ์ สุวรรณวัจน์	สำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาพิษณุโลกเขต 1
2. อ.ดร.กิตติศักดิ์ นิวัฒน์	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. อ.ดร.อติปัทย์ คลี่สุนทร	มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
4. ดร.เกษม เป้าศรีวังษ์	ข้าราชการบำนาญ
5. ดร.ชุลีกร ยิ้มสุด	สำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาตรังเขต 2

ฉบับที่ 1 ผู้ทรงคุณวุฒิภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1. ผศ.ดร.นิคม นาคอ้าย	คณะครุศาสตร์
2. อ.ดร.ภักพล ปรีชาศิลป์	คณะครุศาสตร์
3. อ.ดร.ธนสาร เพ็งพุ่ม	คณะครุศาสตร์
4. อ.ดร.อนุ เจริญวงศ์ระยับ	คณะครุศาสตร์

ฉบับที่ 2 ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

1. อ.ดร.นพวรรณ ฉิมรอยลาภ	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. ผศ.ดร.เอื้อมพร หลินเจริญ	มหาวิทยาลัยนเรศวร
3. ผศ.ดร.อรพรรณ บุตรกตัญญู	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. ผศ.ดร.ปิ่นกนก วงศ์ปิ่นเพชร	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
5. ดร.ชุลีกร ยิ้มสุด	สำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาตรังเขต 2

ฉบับที่ 2 ผู้ทรงคุณวุฒิภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1. รศ.ดร.สุวารีย์ วงศ์วัฒนา	คณะวิทยาการจัดการ
2. อ.ดร.บัญชา สำรวยริน	คณะครุศาสตร์
3. อ.ดร.ปิยลักษณ์ พฤกษ์วัน	คณะครุศาสตร์
4. อ.ดร.พัชรพล มีทรัพย์	คณะครุศาสตร์
5. อ.ดร.ดิษยา ศุภราชโยธิน	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

วารสารครูพิบูล

Journal of Faculty of Education Pibulsongkram Rajabhat University

ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2557

บทความวิจัย

A Comparison of Low and High Proficiency Secondary School Students' Syntactic Development:
How Cognition Affects the Learning of a Foreign Language

การเปรียบเทียบการพัฒนาโครงสร้างประโยคของนักเรียนมัธยมศึกษากลุ่มอ่อนและเก่งและ
การศึกษาอิทธิพลของพุทธิปัญญาในการเรียนภาษาต่างประเทศ
สมศักดิ์ แก้ววูช

การวิเคราะห์งานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
The Analysis of Classroom Action Researches of Early Childhood Education
Majoring Students of Suan Sunandha Rajabhat University

สุทธากร วสุโกศล

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความตั้งใจใช้การตลาดอิเล็กทรอนิกส์
สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

The Training Course Development to Increase the Intention to Use E-Marketing for SMEs
in the Three Southern Border Provinces of Thailand

กนกวรรณ กาญจนธานี ณัฐธิดา สุวรรณโณ อนุ เจริญวงศ์ระยัป

ปัจจัยจำแนกการเข้าศึกษาในหลักสูตรผลิตครูของมหาวิทยาลัยทักษิณ

The Influencing of Factors Towards the Admission to Bachelor of Education Program at Thaksin University

ขวัญธิดา มุณีรัตน์ เสาวรส ยิ่งวรรณะ กฤษณากาญจน์ โตพิทักษ์

บทความวิชาการ

การสร้างภาพลักษณ์ โดยการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย
Image Creation through Competitive Advantage Building of Private Universities in Thailand

อริสรา บุญรัตน์

กองบรรณาธิการวารสารครูพิบูล คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (ส่วนวังจันทน์)

ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000

โทรศัพท์ 088-7843587 โทรสาร 055-230597

Email: psruedu@gmail.com

<http://www.tci-thaijo.org/index.php/edupsru/index>

